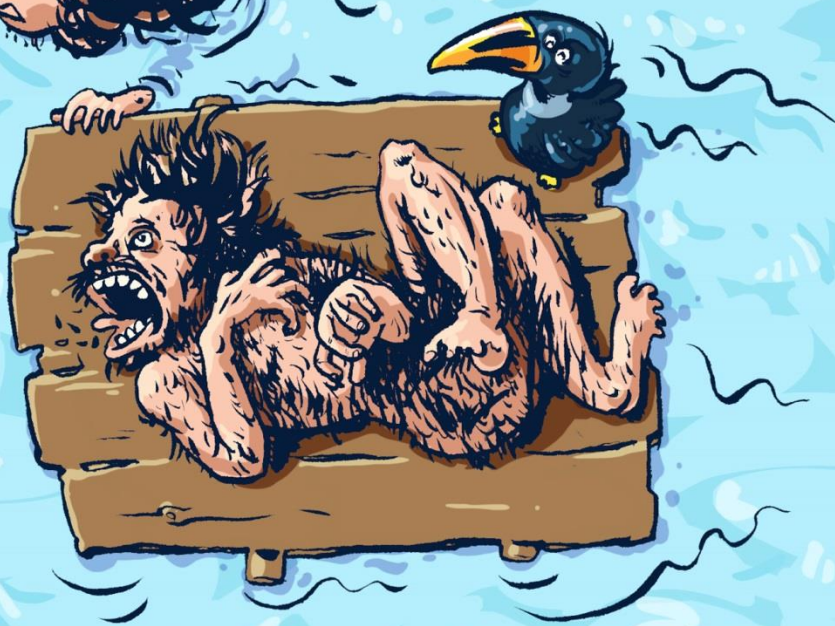

PŘÍBĚH LIDSKÉ VLHKOSTI

Příběh lidské vlhkosti

Martin Strnad
Martin Koláček

Copyright:

Autoři: Martin Strnad a Martin Koláček

Ilustrace: Vladimír Chalupa

Vydalo nakladatelství: Martin Koláček - E-knihy jedou

Rok vydání: 2013

Vydání první

ISBN

978-80-87856-15-4 (epub)

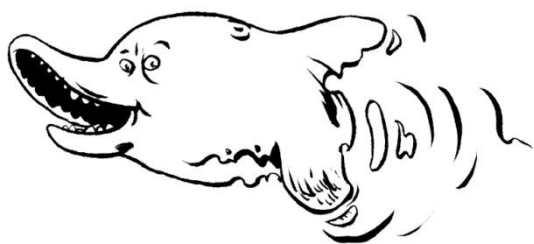
978-80-87856-16-1 (mobi)

978-80-87856-17-8 (pdf)

Obsah

V krčmě U Plytkého čvachtu	5
Samice a Smrtelná křeč	8
Sežer delfína a uteč!	12
Slizké překvapení.....	15
V rejdišti vlezlých úhořů.....	19
Příkopem žužlavých ryb	23
Bolestivě otukání.....	30
Homo prasouchensis	33
Prasouš.....	36

V krčmě U Plytkého čvachtu

Tento příběh se odehrál před dávnými časy, kdy Zemi vládla vláha, lidská noha ještě nepoznala souš a tukan noc bez tuknutí. Náš mladý hrdina se celou noc družil své vyvolené, která ho bez rozmyslu odháněla, až si na něj vymyslela úkol v tom čase a místě takřka nespílitelný. Takřka.

V krčmě U plytkého čvachtu seděla obvyklá společnost. Hlavy vystrčené nad hladinu až po krk se rozhlížely po širé vodní pláni, kde na ně zpátky hleděly spousty dalších obličejů s chlupy téměř suchými od poledního slunce. Mezi hlavami hostů proploval tác s různorodými pochutinami připravenými v kuchyňské vzduchové kapse a zastavoval se u některých hlav, aby jim tu dobrotu nasypal na jejich plovákové talíře.

Když vodu v ohraničené letní zahrádce Plytkého čvachtu rozvířil nový příchozí, všechny hlavy se otočily. Z kalu, který s sebou přitáhl z ulice, se vynořila úplně mokrá chlupatá hlava mladého muže. Ten se rozhlédl kolem, pak se ještě jednou potopil, a když se vynořil, konečně zamířil k jednomu volnému plovákovému talíři. Všechny suché hlavy ho přitom stále sledovaly.

„Co to bude?“ vybublal číšník, příliš malý na své zaměstnání, s ústy téměř na hladině.

„Máte něco suchýho?“ zeptal se mladík zkroušeně.

„Tady je suchej jenom humor,“ načež se voda všude kolem rozvířila, jak se štamgasti rozchechtali.

„Tak mi dejte drcený řasy.“

„Šutrem, nohou, tukaním zobákem?“

„To je jedno.“

Číšník se zase ponořil a odplaval do kuchyně. A zatímco mladík čekal na svou objednávku, ucítil, že kolem něj proudí voda, až se mu těsně před obličejem objevila fontánka. Někdo se vynořoval a přitom prskal vodu z úst. Mladík se odtáhl, ale v úlek ho to neuvedlo. Ten den by ho v úlek neuvedlo vůbec nic.

Nad hladinu se pomalu vysunula hlava, a když jejímu postaršímu majiteli konečně došla voda v ústech, použil je k jejich pravému účelu: „Slyšel jsem správně, že hledáte něco suchého?“

Mladík přikývnul svou pomalu schnoucí hlavou.

„Mohu se na chvíli přistavit k vašemu plováku?“

„Ale jo, klidně.“

„Fontánka jméno mé,“ podal mladíkovi ruku pod hladinou, „jsem iluzionista, specializuji se ve vodních efektech.“

„Hm, to není moc neobvyklý,“ potřásl mu mladík chlupatou rukou, „já jsem nějaký-“ v tu ránu vedle nich vystříkla voda vysoko do vzduchu a vynořil se

hřbet delfína. Ten prudce narazil čumákem do Fontánky a vydal chraplavé zařehtání.

„Nechej pána, Flfte,“ odstrčil mladík delfína.

Fontánka se zakabonil. Považoval se za vrcholového experta v oblasti vodních fontánek vyvolaných živými tvory. Znal veškerou matematiku i biologii s nimi spojenou a vždycky ho dopálilo, když nějaký nevzdělanec, nedej bože zvíře, zvládl mnohem větší, hezčí a po všech stránkách geometricky přesnější fontánku, aniž by znalo jakoukoliv s nimi spojenou teorii.

„Hej!“ vyprskl číšník rozčilenou spršku vody a slin, „žádný zvířata! A taky žádný děti!“ Ukázal na malého chlapce, který se šťastně topil u baru, evidentně velmi spokojený sám se sebou, že pronikl až tak hluboko do světa dospělých. Nikdo mu nevěnoval příliš pozornosti. Děti se kolem topily neustále. Nechat děti vypořádat se s tvrdými podmínkami života pod hladinou bylo považováno za správnou konzervativní výchovu. Protože kdo se topí, nezlobí.

„Flfte, počkej venku,“ odstrčil delfína jeho pán bokem. Delfín vyplaval z ohraničeného prostoru zahrádky a vynořil se na druhé straně zídky, která sotva převyšovala hladinu. Opřel si o ni čumák a líně sledoval svého pána.

„Víte pane...,“ zatvářil se Fontánka tázavě, aby konečně zjistil, jak se ten mladík hledající „něco suchého“ jmenuje.

„Vyšplouch, ale můžete mi říkat prostě Šplouch...“

„...Víte Šplouchu, hledat něco suchého tady, je jako čekat na Velké odčerpání.“

„Máte mě za hlupáka?“

„Ne, to vůbec ne, chtěl jsem tím říci, že se ve městě dá sice leccos koupit, ale nic z toho nebude opravdu suché, vždycky jenom usušené.“

„No a?“

„No a já vám chci právě nabídnout radu, jak najít souš.“

„Souš je výmysl, nic takového přece neexistuje,“ odbyl Vyšplouch Fontánku.

„Ale tak přece si to necháte vysvětlit, ne?“

Přiblížil se k nim číšník, diskrétně sesunul drčenou řasu z tácu na jejich plovák a zase beze slova zmizel. Drčená tukaním zobákem, ta nejdražší. Jak jinak, pomyslel si Vyšplouch. Nevraživý jako nafouklý ježík a vychcaný jako plejtvák obrovský, tenhleten číšník.

„No tak mluvte,“ pobídl ho Vyšplouch a pustil se do svého luxusního občerstvení. Řasy chutnaly úplně stejně, jako by je drtili trilobitem, navíc byly zhruba stejně staré.

„Inu, se souší se to má tak,“ začal Fontánka, pak se na moment ponořil, aby nabral vodu do úst a vytvořil tak další fontánku, jako dramatický efekt pro své vyprávění. To samozřejmě nedalo Flftovi, který taktéž nabral vodu a, když byla Fontánkova fontánka v nejvyšším bodě, vyprskl vlastní, dvakrát vyšší.

Fontánka si odfrkl směrem k Flftovi a začal: „Souš je všude kolem nás, jenom je na ní vrstva vody. A jestli se ptáte mě, pak není problém souš vytvořit. To Vám ale zřejmě stačit nebude, vy totiž hledáte Prasouš.“

„Prasouš?“

„Ano, Prasouš. Místo opředené legendami, místo kde se nikdy voda nezdržuje, kde vám uschne celé tělo a otevřou se vám dveře k úplně novému poznání světa.“

„Hm ... a najdu tam něco suchého, co můžu přinést zpátky?“

„Odnášet cokoli z Prasouše by byla svatokrádež, ale předpokládám, že všechno tam k zemi přirostlé nebude...“

„A kde můžu tu Prasouš najít?“

„To právě nikdo neví.“

„Tak to děkuju pěkně.“

„Rád děláte ukvapené závěry, že?“
 „No a proč mi to teda všechno říkáte?“
 „Protože vím o někom, kdo by mohl vědět víc.“
 „Tak kdo to teda je a kde ho najdu?“
 „Ne tak zhurta...“
 „No dobře, co za to chcete?“
 „Ale pane Vyšplouch, vy mě urážíte! Já nejsem žádný obchodník, já nic neprodávám.“
 „U mokrý haksny, tak se konečně vymáčknete!“ nevydržel to už Vyšplouch,
 „leze to z vás hůř, než ty vaše fontánky.“
 Flft se hlasitě zařehťal a vyprskl jednu nedbalou fontánku.
 Fontánka se zakabonil, nebyl si jistý, jestli mu to po tomhle chce říct.
 Vyšplouch mezitím dojedl řasu. „Podívejte se,“ začal pak, „jestli se nějak nedohodneme, tak je tohle plácání ve vodě zbytečný.“
 „Dobře, dobře,“ rozmyslel si to Fontánka, „když Vám řeknu kdo to je a kde ho najít, vezmete mne s sebou jako doprovod? Jsem muž mnoha schopností...“
 „Vážně, jako třeba?“
 „No, třeba... Třeba umím moc pěkné fontánky.“
 „Tak když umíte tak pěkné fontánky, k čemu potřebujete mě? Copak se tam nedofontánkujete sám?“
 „Víte, mohl bych, ale to místo je velmi zrádné. Všichni, kteří se tam vydali o samotě, tam už zůstali až do vlastní smrti, nikdo z nich se nikdy nevrátil.“
 „No tak počkat. Jestli je to nebezpečný, tak nikam nejdu, sám nebo s váma.“
 „Právě naopak milý Šplouchu, právě naopak.“
 „Jste záhadnej jako korálovej útes. Je to nebo to není nebezpečný?“
 „No, záleží, jak se to vezme ... z krátkodobého hlediska to může být dokonce velmi příjemné, ale z dlouhodobého... z hlediska celého života, i když asi poněkud zkráceného ... scvrklého.“
 „Krucí Fontánko, tak ven s tím, nebo to z vás vymáčknu rychleji, než tukan otevřený oko.“
 „Dobře, dobře, hlavně klid. Víte, někdo tomu říká díry slizu, jiní to nazývají nebeskou bránou, mně se ale podařilo zjistit, že se to místo nachází v Příkopu žužlavých ryb.“
 „Příkop žužlavých ryb? A koho tam jako máme hledat?“
 „Tak tam právě mé znalosti končí. Víím pouze, že v těch místech údajně přebývá jediný dosud žijící mudrc, který pamatuje velké zvlhnutí.“
 „HEJ!“ Ozval se zase číšník, „vypadni odsud!“ Udělal několik rychlých temp k východu ze zahradní restaurace, kde se ve vodě líně převalovalo modré tělo. Číšník se zapřel o zídku a prudce ho odkopl, až se zvedla menší vlna.
 „Somráci líný,“ prskal cestou zpět, „jenom se válet ve vodě, nic nedělat a jenom si žrát z cizího, to tak.“
 To už se Fontánka a Vyšplouch zvedali, aby využili rozruchu a zakalené vody, pod jejíž rouškou vyplavali ven. Rozčilený číšník si ničeho nevšiml. Beztak si jejich peníze nezasloužil, pomyslel si Vyšplouch, když ani neumí udržet modráky mimo svůj podnik.

Samice a Smrtelná křeč

Takový modrák, aby bylo jasno, sám o sobě nebyl žádná pohroma, jenomže jejich přítomnost vždy vyvolávala velké emoce. Kolem hlavního města se jich srocovaly stovky, ba tisíce, a vláda měla plné ruce práce s výstavbou okružních zdí, které je měly držet dál od slušné, pracující společnosti. Přesto občas nějaký proklouzl dovnitř a obtěžoval počestné občany metropole. Nikdo vlastně ani nevěděl, kde se berou. Byli naprosto neteční vůči slovům i

ranám a pouze zabírali místo, špinili vodu, zanášeli vzduch puchem a naprosto očividně pojídali na co přišli, protože jinak by přece nemohli být takhle tlustí. Každý chlupatý občan je proto k smrti nenáviděl. Snahy o integraci modráků do většinové společnosti obvykle končily fiaskem. Nejen, že modráci nechodili do školy, nepracovali a odmítali jakoukoliv komunikaci s většinovou společností, ale co víc, jejich přítomnost jako by infikovala i okolní chlupatou populaci, jejíž členové se pak stávali stejně línými, stejně modrými a stejně nafoukanými, jako jejich modří sousedé.

I Vyšplouch a Fontánka je nenáviděli, obzvlášť pak cestou z města, kdy se museli prodírat obrovským davem na hladině plujících modráků, zatímco Flft si to líně šinul za nimi v pěkně čisté brázdě.

„Zatracený modráci,“ stěžoval si Fontánka, „kvůli nim se tu ani nedá udělat fontánka!“

„Já bych je všechny nahnal do žraločí zátoky,“ přisadil si Vyšplouch.

„Kde berete tu jistotu, že by s nimi žraloci chtěli něco mít?“

„Pořád lepší žraloci, než my a naše daně.“

„No, jen abychom potom neměli města zamořený žraločími zvratky.“

To už si ale prorazili cestu na druhou stranu modrého prstence obepínajícího hlavní město. První věc, kterou udělal Fontánka, byla fontánka, první věc, kterou udělal Flft, byla větší a hezčí fontánka.

„To vaše zvíře je pěkně nevychovaná bestie!“ rozčiloval se.

„Je to jenom blbý zvíře,“ plácnul Vyšplouch rukou do vody a Flft se na to hlasitě zařehťal.

„Vždyť vám rozumí každé slovo!“

„To on se jenom tak baví. Že Flfte, že ty můj Flftíku, no pocem, pod' ke mně!“

Flft rychle přiskočil ke svému pánovi a pokud možno co nejvíc ošplíchnul Fontánku. Vyšplouch ho podrbl za ploutví a podíval se na Fontánku, „vidíte? Poslouchá na slovo.“

„Tak mu řekněte, ať toho nechá.“

„Čeho?“

„No toho, toho všeho! Bejt to na mě, tak bych ho utopil jako kapře.“

„Tak pozor,“ nasupil se Vyšplouch, „Flftovi tady nikdo nezkriví jedinou ploutev, nebo bude mít co do činění se mnou!“

Zrovna stáli na křižovatce dvou proudů, když jim do hádky vstoupila mladá dívka.

„Pánové, prosím vás kudy do hlavního města?“

„Tamtudy!“ zařvali na ni jednohlasně, až se voda kolem ní lehce zažlutila.

„ ... dě ... děkuji,“ zněla zaskočeně, přesto se ale vydala kupředu. První krok, druhý krok a pak zabrala, jak za sebou táhla cosi na plováku. Oba vyděšeně poskočili, když viděli, jak se na ně řítí tělo plovoucí na hladině.

Přestože nebyl zdokumentován jediný případ, kdy by se to stalo, všichni věřili, že modráci čekají na svou příležitost. Že jednoho dne, když to budete nejméně čekat, vás hladoví modráci nepřipravené přepadnou a okradou o jídlo, peníze, a v případě, že mají opravdu velký hlad, i o život. A právě tohle plovoucí tělo vypadalo přesně jako útočící modrák. Až na to, že nebylo modré, ani typicky modrácky nabobtnalé.

„Co to je, kam to táhnete?“ zeptal se Fontánka.

Dívka se polekaně otočila, uviděla dva předtím nasupené, teď navíc vylekané obličejy s naježenými chlupy, „já... já ... táhnu ho k doktorovi, potřebuje lékařskou péči, nevidíte?“

„Co je mu?“ Ptal se náhle zvědavý Fontánka.

„To nikdo neví. Jednoho dne se prostě takhle zkroutil a zůstal tak až dodnes.“

Vyšplouch si prohlédl pokroucené tělo, „je vůbec ještě naživu?“ zeptal se a pak zalapal po dechu, když po něm muž na hladině mrštil pohledem. Nebylo pochyb, že žil.

„Vy ... vy jste lékaři?“ Zeptala se nesměle dívka.

Fontánka a Vyšplouch si ji konečně pořádně prohlídli a ano, oběma se sakramentsky líbila. Její nahlavní chlupy trčely jako po zásahu elektrickým úhořem, zatímco ty předhlavní snad až lascivně splývaly k řádrům, kde se téměř neznatelně napojovaly na chlupy podhlavní. A nakonec její chlupy pohlavní... óóó, tam by se schovala i velryba. Oba muži na ni chvíli zírali a byli rádi, že i jejich pohlavní chlupy toho hodně zakryjí. Pak se koukli jeden na druhého, „jsme léčitelé,“ našli najednou společné slovo.

Dívka pookřála a dokonce naznačila radostný úsměv, „tak to mi můžete pomoci!“

„Zajisté,“ začal Fontánka, „ovládám velmi vzácnou léčebnou metodu-“ přerušil ho Flftův řehot.

Vyšplouch plácnul Flfta do čela, aby ho uklidnil, „víte,“ nasadil pokud možno důvěryhodný tón, „jsme právě na cestě k pradávnému místu s léčivou energií...“ pohlédl na Fontánku.

A Fontánka navázal: „která zde vašemu příteli zaručeně pomůže, ba ozdraví a osvěží i vás a vůbec nás všechny, kteří tam dorazíme.“

Dívka byla nadšena, že narazila na dva odborníky na slovo vzaté. „Můžeme se tedy připojit k vám?“

„Ale zajisté,“ pronesl Fontánka a už se zase začínal potápět, aby nabral vodu na oslavnou fontánku, ale pod hladinou mu všechnu vodu z úst vyrazila prudká rána Flftovy ploutve, a tak se zase vynořil, s kyselým výrazem v obličejí a bez fontánky.

„S tím delfínem už dál nejdu,“ prohlásil.

„Ale prosím vás, kolego,“ chopil ho za rameno Vyšplouch a prudce ho zmáčkl, „on si chce jenom hrát, nenechte se jím rozptýlit, vždyť zde máme vážný případ. Mohu se zeptat na vaše jména?“ otočil se opět k dívce.

„Já jsem Proudnic, a tohle je Smrtelná Křeč. Teda, měl kdysi i nějaké jméno, ale znáte to, ten blbý zvyk měnit lidem jména podle nejtrapnějších situací v životě...“

„Ehm... no, já jsem Vyšplouch, ale můžete mi říkat Šplouch. Tady kolega-“

„Fontánka jméno mé,“ už už se zase chtěl ponořit, aby dokázal, že jeho jméno není spojeno s žádným trapasem, ale drtivý stisk Vyšploucha na jeho rameni mu to nedovolil.

Vyšplouch věděl, že by neměl soupeřit o Proudnic. Měl přece ve městě svoji vyvolenou. Ostatně, kvůli suchému předmětu pro ni tohle všechno pořádal. Ale na druhou stranu, výčitky bude mít už jen z pouhých nemravných myšlenek na Proudnic. A pořád je lepší mít výčitky svědomí z nevěry, co se stala, než z nevěry, co se nestala.

Když se opět vydali na cestu, nedalo to Proudnic a začala se ptát: „A proč vůbec jdete na to léčivé místo? Oba vypadáte úplně zdraví...“

Fontánka s Vyšplouchem se na sebe zase podívali.

„Jdeme tam posbírat léčivou energií nasáklé předměty,“ začal Fontánka.

„Suché předměty,“ upřesnil Vyšplouch.

„Vy víte kde je souš?“ vyvalila na ně Proudnic oči.

„Ne tak docela,“ usmál se Fontánka, „ale víme, kde je někdo kdo ví, kde je...“

„Jo, on to ví,“ ukázal Vyšplouch na kolegu. Za nimi se ozval hlasitý řehot Flfta.

Fontánka se zase zakabonil, „kolego Šplouchu, nikdy jste mi ale neřekl, na co ty suché předměty potřebujete.“

„A proč vy tak toužíte po prasouši?“ vrátil mu otázku.

Proudnic chvíli nedávala pozor, ale teď byla zaujata. „Co jsou to prasouši?“ zeptala se.

Fontánka rychle zareagoval: „Prasouši, to jsou takové ohromné bestie, co žijí na severu za Žraločími hlubinami. Když Prasouch stojí, je ve vodě stěží po kolena. Jsou holí, agresivní, lstiví a nepřemožitelní. Jediný, kdo kdy hrdinně proplaval Žraločími hlubinami a porazil Prasoucha, jsem, čirou náhodou, já.“

„Jasně,“ zamručel Vyšplouch, „ubil ho fontánkou.“

Fontánka ho ignoroval: „Podle mé etologické teorie, s níž jsem slavil úspěch hned na několika vědeckých sympoziích...“

„Pane Mrože,“ povzdechl si Vyšplouch.

„...pochází Prasouši již z dob před Velkým zaplavením.“

„Takže vy jste nejen léčitel, ale i vědec?“ vzdechla obdivně Proudnic.

„Jistě. Zabývám se původem druhů. Například jsem přesvědčen, že lidé jsou chlupatí, protože v minulosti prošli vzdušnou fází.“

Proudnic znovu vzdechla.

„Jasně, a jsou placatý, páč prošli fází velkého zbouchnutí,“ podotknul Vyšplouch, velmi nespokojen s vývojem rozhovoru.

Byl ale opět ignorován.

„Například já,“ pokračoval Fontánka, „mám velmi kvalitní srst, která naznačuje, jak blízko mám ke vzdušné fázi. Bylo to jistě nedávno, kdy mí předkové létali. Zatímco tady pan Vyšplouch je, s dovolením, typická podvodná krysa. Miliony let podvodní existence jeho srst notně vyšisovaly, čímž jeho geny učinily definitivně neschopnými adaptace k letu.“

„Díky Mrohu,“ opáčil Vyšplouch, „aspoň nejsem chlupatej retardovanej Prasouch!“

Fontánka jej dál ignoroval: „Proto chci najít prvotní souš, tedy prasouš, abych zde mohl opět evolvovat do vzdušné fáze.“

„Spíš devolvovat,“ nedal se Vyšplouch, ale jako by byl právě uniklý prd – nikdo ho nevnímal.

„Vy jste tak úžasně vzdělaný, pane Fontánko!“

„Pche!“ odfrkl si Vyšplouch.

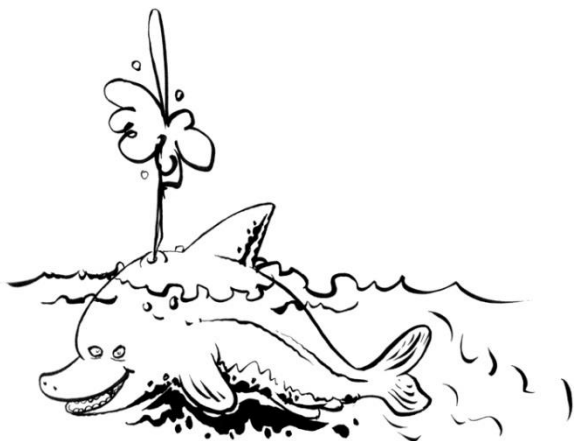
„Ano, já jsem mužem mnoha schopností.“

„Vážně? A co umíte ještě?“

„No, tak například umím luxusní fontánku.“

Flft se zlomyslně zachechtal a přebil jeho ubohou, narychlo vypuštěnou fontánku vlastním vodotryskem. Vyšplouch pocítil náhlý záchvěv náklonnosti ke svému delfínovi.

Sežer delfína a uteč!

Kdesi ve Žraločí hlubině se potácel velký bílý Žralok Grrrf, opilý svojí mocí. Měl všechno. Luxusní podvodní jeskyni s termálním pramenem, božskou žraločí modelku s hlavou jako kladivo, hromadu ryb, servírovaných jeho šedými příbuznými až do jeho nenasytného chřtánu, a plyšovou murénku, plnící všechna jeho nejhlubší přání. Přesto ho však něco trápilo.

Byl ještě mladé žraloče, když se vydal k Delfínímu útesu, aby si trochu zašikanoval. Našel pěkné pískoviště a vrhnul se k němu, aby terorizoval delfíňata. Jenže pískoviště bylo prázdné. Než Grrrfovi došlo, že delfíňata si přece na pískovišti nehrají, a tedy že je pískoviště u Delfíního útesu více než podezřelé, měl v kloace zastrčenou velmi zmatenou chobotnici, někdo mu překreslil jeho postranní čáru a jistý chechtající se delfín jej plácal ocasní ploutví přes čumák. Grrrf byl tehdy tak zmaten a vyděšen, že prchl jako ubohá čudla zpět domů.

Kdyby se o tom někdo dozvěděl, přišel by o všechno. Modelka s hlavou jako kladivo by se mu vysmála svým sexy hřmotným basem, jeho šediví žraloci by mu nejspíš nastrkali chobotnice do kloaky a podvodní jeskyni by obsadil jiný žraločí alfa samec. Jistě by mu sebrali i jeho murénku.

Před pár lety se znovu vydal k delfínímu útesu. Troufalého delfína našel a pronásledoval ho až na mělčinu. Tam se ale zasekl a nezbylo mu, než pozorovat chechtajícího se delfína, jak na něj dělá těsně pod hladinou oplzlé posunky a nad hladinu vesele vypouští fontánku.

Vzpomínky na delfínovy grimasy jej trápily ve dne v noci, kdy se probouzel slizký ze snu, v němž měl plnou kloaku chechtajících se chobotnic. Ve dne se děsil každého stínu, který mohl být připlouvajícím delfínem, jenž se rozhodl ponížit jej před celými Žraločími hlubinami.

A tak se Grrrf vydal znovu k mělčině, kde viděl delfína naposled, aby se se svým strachem vypořádal jednou provždy.

„Jááááááááá!!!“ vykřikl Fontánka bolestí, „něco mě hryzlo do nohy!“

Otočil se právě včas, aby viděl, jak se nad hladinu vynořuje delfín Flft se škodolibým výrazem na tváři.

„Váš delfín mě kousnul!“ zakřičel Fontánka na Vyšploucha.

„Nojo, on už má asi hlad,“ Vyšplouch se otočil ke svému delfínovi, „tak ty máš hládeček, Flftíku? To víš, tak ti dáme rybičku.“

„No to je vrchol! Ta příšera mě hryzla a vy ji za to ještě odměníte?!“

„Ale vždyť to bylo jenom takové přátelské kousnutí.“

Z rány na Fontánkově noze pomalu odtékala červená stužka a mísila se s vodou kolem.

„Dobře,“ opravil se Vyšplouch, „tak teda nepřátelské. Ale jaký máte důkaz, že to byl zrovna Flft, co? Kdo ví, co vás kouslo!“

„Vidíte tu ránu?! Jestli to nebyl ten váš torpédoborec, tak kdo, tady na mělčině? Obří šnek?“

„Torp... Co?“

Fontánka se zarazil. S kouzelnickou profesí občas přicházely vedlejší efekty, jako například vhléd do minulosti, do budoucnosti, do vzdálených míst, no prostě úplně jinam, než kde by váš pohled měl v danou chvíli být. Vůbec netušil význam slova, ke kterému právě Flfta přirovnal, ale utěšoval se, že jde o nějakou futuristickou nadávku.

„Já žádám, aby byl potrestán!“

„No dobře, dobře, v klidu. Tak Flfte,“ otočil se ke svému delfínovi a lehce ho poplácal po čumáku, „tady pána to moc bolelo. Ošklivej Flft! Už to nedělej! Pán je velmi křehký a každá bolístka...“

„Jaká bolístka!“ rozkřičel se zase Fontánka, „ta svině mi ukousla půlku stehna!“

„To víte, svině pozná prasoucha,“ urazil jej Vyšplouch.

„No dovolte!“

„Flftíku, za to, žes tady pánovi ukousnul půl stehna, dnes dostaneš jenom čudly. Makrelka nebude.“

„No tomu říkám trest!“

„Máte pravdu. Tak teda půlku makrelky dneska a půlku...“

„Chápete význam slova ironie?“

„Zase máte pravdu,“ odvětil v klidu Vyšplouch, „těžko vyhrožovat kvalitou jídla zvířeti, které ochutnalo vaši nohu.“

A beze slova začal krmit Flfta rybami.

„Dobrý nápad,“ podotkla Proudnic, která se, jako obvykle, právě probrala ze svého zasnění, „zeptám se Smrtelné křeče, zda něco nepotřebuje.“

Oba pohyblivější muži se pohnuli blíž, protože zvědavosti na téma komunikace s osobou v nekončícím kataleptickém stavu nešlo odolat.

„Tak, Křečíku, potřebuješ něco?“

Oba muži se rozchechtali, a protože byli zrovna v hlubší vodě, která jim sahala až k nosům, málem se utopili.

Proudnic jejich chroptění zcela ignorovala. Když byla soustředěná jedním směrem, okolí jaksi vypouštěla z mysli.

„Á, zdá se, že potřebuje.“ Vyšplouch s Fontánkou se přestali topit a znovu upřeli své zraky na scénu, aby zjistili, jak že to Křečík odpověděl. A pak pochopili. To jediné, čím Smrtelná křeč mohl komunikovat, byly jeho oči, které se teď zběsile hýbaly sem a tam, v přerušovaných intervalech. Proudnic zatím odpočítávala: „Jedna napravo, dvě napravo, dva nalevo, dobře, dobře, milášku, tři dolů, jednou dokola... áhá...“ otočila se k oběma pohyblivějším mužům, „tak mě napadá, vy jste říkali, že jste léčitelé? Znalí lékařských praktik?“

Vyšplouch dokázal vycítit práci na sto honů a následně se jí vyhnout, a tak zarytě mlčel. Naopak Fontánka, tváří v tvář možnosti zavděčit se Proudnici, naprosto bez váhání přisvědčil a začal blábolit něco o roce stráveném v roli učitele na lékařské univerzitě.

„No výborně,“ Proudnic byla nadšená, „tak to určitě víte, jak se vykonává Kulichův zákrok.“

„Ale samozřejmě!“ hned přisvědčil Fontánka, ačkoliv bylo celkem jasné, že nejen, že v životě neslyšel o Kulichově zákroku, ale že stěží rozeznal ucho od stehenní kosti.

„To je skvělé. To víte, je to fyzicky dost náročné, chce to dva.“

„Jistě, jako většina věcí, že ano...“

„Ehm, co máte na mysli?“

„No...“ Fontánka byl lehce zmaten, Proudnicе vypadala, že jeho dvojsmysl ani trochu nepochopila, „no, tak třeba na... na fontánku... na tu jsou lepší dva.“

„Aha,“ odvětila Proudnicе s nepřítomným výrazem, „tak proto si tak rád hrajete s delfíny...“

„Já... ne, tak jsem to nemyslel...“

„Tady máte rybu,“ a podala Fontánkovi středně velkou, středně vysušenou rybu.

„Ne, já opravdu myslím, že jste mě zcela nepochopila...“

„Tak, já vám ho podržím a vy se dáte do práce...“

„Opravdu?“ Fontánka vydechl překvapením.

„Jistě,“ odvětila Proudnicе, chytla Smrtelnou křeč za ramena a přitáhla si jej k sobě, „takhle vám ho podržím a vy můžete začít s Kulichovým zákrokem.“

„Á, tak...“ Fontánka byl zklamaný, ale pro její krásu byl ochoten udělat cokoliv, „a proč mám tu rybu?“

„To mu chcete masírovat řiť rukama?“

No, skoro cokoliv, pomyslel si.

Vzhledem k Fontánkově neznalosti procedura trvala poněkud déle, než bylo zřejmě obvyklé. Proudnicе už byla značně netrpělivá, ale uznala, že i kvalitní lékaři mají bez dlouhodobé praxe poněkud problém. Když se Fontánka po zákroku konečně otřel zelenými řasami, zatímco Vyšplouch a Flft se výborně bavili, bylo už dost pozdě a skupina se rozhodla ustojit ke spánku. Proudnicе nejdřív narovнала Smrtelnou křeč, aby jeho hlava vyčuhovala nad hladinu, a pak mu ji přikryla malým zeleným stanem. Následně si stoupla vedle a přikryla i svoji hlavu.

„Ehm, co to děláte?“ divil se Fontánka, „v noci vás slunce nespálí.“

„Já...“ Proudnicе se opět probrala ze svého zasnění, „vy... vy nemáte stan?“

„K čemu?“ otázal se Vyšplouch.

„Pánové ještě nikdy nespali mimo město?“

„Ale samozřejmě,“ přispěchal s odpovědí Fontánka, který by nikdy nepřipustil, že něco neví. Nemluvě o tom, že by jeho neznalost nocování poněkud nesouhlasila s tvrzením, že sám doplaval až mezi prasouše a dokonce jednoho vlastnoručně skolil. Pravděpodobně by neobstál s tvrzením, že to vše stihl za jediný den.

„Pak mě ale dost překvapuje, že nemáte stan.“

„Já spím raději pod širákem,“ řekl Fontánka a spiklenecky zamrkal na Proudnicе, „vždy se najde nějaká osamělá dívka, která mě ráda přizve do svého stanu.“

„Aha,“ odpověděla Proudnicе a usnula.

Fontánka a Vyšplouch na ni chvíli koukali.

„Jak může někdo takhle rychle usnout?“ zašeptal Vyšplouch.

„Já nevím, mám pocit, jako by v podstatě spala neustále.“

„Myslíte, že to hraje?“

„Uvidíme zítra. Mám pro ni takové drobné překvapení.“

Slizké překvapení

To, co Vyšploucha druhý den probudilo, nebylo ani tak slunce, jako hlavně prudká bolest na temeni hlavy. Trhnul sebou, čímž vyrušil tukana, který se zjevně rozhodl tukat do jeho hlavy. Vedle poskakoval Fontánka, který se snažil svými fontánkami odehnat hned tři tukany, kteří se jej pokoušeli otukat. Vyšplouch sice přilákal jen jednoho, ale ten byl zato velmi neodbytný. Ryk boje probudil Proudnicu, která si sundala z hlavy svůj stan a

upřela zraky na bojující dvojici. Chvilí zasněně zírала, a pak zapískala. Do tukanů jako kdyby tuklo a vystřelili pryč.

„Proč jste je nezahnali?“ zeptala se jemně.

„My neumíme p...“ zkusil Vyšplouch, ale Fontánka mu ponořil hlavu pod vodu, takže slovo „pískat“ jen rozbublalo vodní hladinu.

„My jsme dělali antropologický výzkum,“ odpověděl Fontánka.

„Antropologický? Na tukanech?“

„Jistě.“

„Netýká se náhodou antropologie lidí?“

„Ale milá zlatá,“ Fontánka se opět dostával do svého živlu, „copak si myslíte, že antropologie je tak omezená? Nikoliv, je to věda, která překračuje hranice, je to věda, která učí, že každá bytost je svobodná, protože... jáááuuuu!“ Flft to evidentně už nemohl vydržet a hryznul Fontánku do doposud nezraněného stehna.

„Ale no tak, Flftíku, už žaše?“ zašišlal Vyšplouch.

„Chytněte si tu bestii na vodítko!“

„Každá bytost je svobodná, ne?“

„Ne! Ne, když mě hryže! Proč nehryže vás, nebo třeba tady Smrtnou křeč?“

„To nevím, nejspíš by ho to tak nebavilo.“

„Jestli chcete, abych vás dovedl k Prasouši, tak mu budete muset vysvětlit, že mi má dát pokoj!“

„Takže vy také hledáte prasouše?“ probudila se zase Proudnicu, „a ten lék pro Křečíka bude někde mezi nimi?“

„Ááá, ano, vlastně Prasouší uši jsou velmi užitečnou částí, která dobře nasává léčivou energii.“

„Prasouší uši,“ zasněně zašeptala Proudnicu, až Vyšploucha napadlo, že důvodem, proč odbývá neodbytného Fontánku, je něco zcela jiného, než pouhá zmatenost. Pak jako by se opět probudila a všechno, co bylo doposud, už neexistovalo: „dáte si někdo sladkou vodu? Mám tady trochu slizu ze žraločích žláz.“

„Vážně?“ oba pánové byli nadšení, žraločí žlázy byly velmi drahé, „to víte, že dáme.“

Proudnice vytáhla ze záňadří skleničku, naplnila ji lehce pod hladinou slanou vodou, z podňadří vytáhla malou pipetu obsahující podezřelý bílý sliz a rozmíchala jej ve sklenici.

Trojice popíjela sladkou vodu a vedla nezávaznou konverzaci.

„Představte si,“ řekl Vyšplouch, „že by všechna voda byla takhle sladká. To by byl život!“

„Tak možná, že ve vodách, kde je hodně žraloků, to tak je,“ opět se slastným výrazem na tváři pronesla Proudnice.

„Jo, spousta vyměšujících žraloků,“ podotkl Fontánka.

„Z kterých žláz to vůbec vyměšují?“ zeptal se Vyšplouch.

„To nechcete vědět,“ odvětil temně Fontánka. Vyšplouch si nebyl jistý, zda to jeho společník opravdu ví, nebo zase jen machruje před naprosto nezaujatou dívkou. Ale neměl chuť to zjišťovat, aby náhodou nedostal odpověď. Proudnice se naopak tvářila velice zaujatě.

„A když už jsme u těch ryb a žláz,“ pokusil se Fontánka změnit téma, „příštích pár dní musíme projít skrz oblast Vlezlých úhořů.“

„Vlezlých úhořů?“ divila se Proudnice.

„Přesně. Jsou to pěkný potvory. Když spíte, pokoušejí se vám vlézt do elastických tělních otvorů.“

„Vážně?“ Proudnice nevypadala nijak zvlášť vystrašeně. Spíš naopak.

„Z čehož nám plyne problém. Máme totiž jenom dva špunty. Já jeden a tady pan Vyšplouch druhý. Smrtelná křeč je nepotřebuje, sám jsem se mohl přesvědčit, že žádné elastické otvory nemá. Ani Vlezlí úhoři nemají takovou trpělivost. Jenže vy, má drahá, budete poněkud nezašpuntovaná.“

Vyšplouch zakroutil hlavou. Opravdu si Fontánka myslel, že mu tohle vyjde?

Fontánka nadšeně pokračoval: „Nicméně, měl bych jisté řešení. Víte, možná bychom vás mohli zašpuntovat my dva.“

„Jak?“ zeptala se Proudnice bez náznaku pochopení.

„No, každý z jedné strany, svými... no, prostě tam, kde my máme o jeden otvor méně.“

Tak, a teď konečně dostane přes držku, pomyslel si Vyšplouch.

„A v čem to pro mě bude výhodné?“ zeptala se zcela klidně Proudnice. To bylo snad ještě horší, než kdyby mu prostě jednu flákla.

„Prosím?“ udiveně se na ni podíval Fontánka.

„No, v čem pro mě bude výhodnější, že mě ucpete vy dva, než když mě ucpou úhoři?“

„Pro... prosím?“ trval na svém Fontánka.

„Vždyť pro mě je to prašť jako uhoď, ne? Když mě zašpuntujete vy, bude výsledek stejný, jako když mě zašpuntují úhoři. Jen u nich mám šanci, že by mě třeba mohli minout.“

„Ale, copak... mluvíme tady o úhořích! Slečno, my jsme lidi! Oni jsou dlouhý slizký ryby! To chcete, aby vám vlezli dovnitř a tam se svíjeli a kroutili... a...“

Proudnice teď působila zasněněji, než kdy předtím. I kdyby nežila pod vodou, stejně by toho teď na sobě moc suchého neměla.

„Poslouchejte, Fontánko,“ poklepal ho Vyšplouch na rameno. Snažil se zůstat pozadu, aby si mohli promluvit v soukromí, „tihle ti úhoři o kterých byla řeč...“

„Ano?“ pozvedl Fontánka obočí.

„Nějakej špatnej trik na apatický holky, nebo je na tom něco pravdy?“

„Copak bych lhal?“

„Copak umíte fontánku?“

Flft šinoucí si to vepředu před Proudnicí se bezděky zařehťal.

„Ano, vidím, že ironie vám přece jenom něco říká. A ti úhoři. No ... bohužel to pravda je. Nevyhneme se jim.“

„Ani když budeme plavat rychle?“

„Pokud máte k dispozici tučnáci tažné spřežení, prosím, ale takhle, jenom s tím vaším psychodelfínem, těžko.“

„Moc ho nedráždíte, už mu toho z vás na pokousání moc nezbyvá.“

„No dobře, spory bokem. Přiznávám, že jsem sám přemýšlel, jak nadcházející situaci vyřešit. A obávám se, že budeme muset přistoupit k jistému kontroverznímu opatření a vzájemně si vypomoci.“

„Promroha! Jak si takovou výpomoc představujete?“ zhrozil se Vyšplouch, „Já nejsem žádný teploun!“

„O tom nepochybuji a vy zase nemusíte pochybovat o mně, ovšem v tomto případě to vypadá na pat rozumu a morálky.“

„Cože?“

„Tak můžeme se buď nechat penetrovat několika úhoři za noc, nebo se penetrovat navzájem.“

„COŽE?!“

„No, abyste tomu rozuměl, každý z nás má pouze jeden elastický otvor pod hladinou, to je snad jasné, ne?“

„Řit?“

„Přesně tak. No, a protože nám chybí tak zvaný zakonečňovák, který bych si byl býval sehnal, kdybychom na tuto výpravu nevyrazili tak zbrkle, bude vždy ten vzadu vystaven úhořímu nebezpečí, tudíž si musí chránit svůj elastický otvor vlastními silami a nesmí přitom usnout.“

„A to si jako budeme losovat, kdo zasune a kdo otevře?“

„Ne, budeme se střídat na zadní stráž.“

Vyšplouch nechtěl věřit, do čeho se to namočil, nebo nedej Mrože ještě namočí. Už mu v hlavě začaly vrtat pochybnosti, jestli vůbec stojí přízeň jedné ženy za to, aby do sebe nechal vniknout bandu slizkých úhořů, nebo (v tom horším případě) jednoho nadržného Fontánku, který dělá fontánky ÚPLNĚ všude za VŠECH okolností.

Navíc mu začalo docházet, že taky může být jenom Fontánkovou cenou útěchy, když mu to u Proudnice nevyšlo. Nit myšlenek mu ale přerušil nečekaný náraz do Fontánkových zad.

„Co je, co se děje?“ zeptal se Vyšplouch, když vypletl hlavu z Fontánkova ochlupení.

„Proudnice!“ vydechl vyděšeně Fontánka, zahleděný kupředu.

„Co je s ní?“ přeostržoval Vyšplouch ze vzdálenosti do blba na vzdálenost do Proudnice.

„No jenom se podívejte!“

Proudnice stála na místě a její hlava, jediná z té dálky viditelná část jejího těla, se podivně zmítala. Oba chvilku koukali, než si všimli, že k nim dlouhými skoky míří ječivě se chechtající Flft.

„Čemu se tak hystericky tlemí?“ Ptal se Fontánka.

„Tohle není smích,“ zachmuřil se Vyšplouch, „to je děs.“

„Tak co stojíme, musíme na pomoc Proudnici!“ Fontánka už začal nabírat na rychlé kraulové tempo, ale Vyšplouch ho ještě stihl chytit za nohu a způsobit mu k jeho pokousané noze ještě odřenou bradu.

Fontánka se nasupeně vynořil, výjimečně bez fontánky: „Krucinál Vyšplouch, co když se jí něco stane?!“

„Neřekl bych, že je v bezprostředním nebezpečí,“ ukazoval Vyšplouch na Proudnici, „nejsume my už náhodou poblíž těch vašich úhořů?“

Fontánka se pokusil zaostřit na Proudnici. Marně. Voda kolem ní doslova vřela. „Tak vzhledem k tomu, že nemám po ruce mapu a musím spoléhat na pouhý odhad vzdálenosti, kterou jsme uplavali, je dost možné, že jsme se úhořímu útesu přiblížili dřív, než jsem předpokládal.“

Chvilí pozorovali zmítající se Proudnici a poslouchali její vzdechy.

„Nevypadá, že by trpěla, co?“ poznamenal Vyšplouch.

„Kdybych měl použít vědeckého výrazu,“ opáčil Fontánka, kterému ještě nedošlo, že už opravdu nemá ani trochu smysl hrát si na vzdělance, „nazval bych to symbiotickou mezidruhovou interakcí libidózního charakteru.“

„Tak se vědecky říká brutální mrdačce se zvířaty?“

„Ano, něco v tom smyslu.“

Dále bezmocně pozorovali mezidruhově interagující Proudnici.

„Ted' mě napadá,“ zamyšleně promluvil Vyšplouch, „jestli jsme dorazili takhle brzo, máme dost času, abychom tu nemuseli trávit noc, ne?“ Svitla mu jiskra naděje. Jenže rychle zase zhasla.

„Pokud bychom všichni hodně zabrali, tak je to snad možné... ovšem zdůrazňuji, že bychom museli zabrat VŠICHNI. Zatím to vypadá tak, že jeden z nás potáhne křeč smrtelnou a druhý křeč milostnou a s takovým nákladem tu budeme muset přenocovat, ať se nám to líbí nebo ne.“

„No dobře, ale snad nechcete jít dál a skončit jako Proudnice, ne?“

„Drahý příteli, jen se nebojte, pro tuto situaci mám již připravený plán.“

„COŽE?!“ ječel Vyšplouch, když mu Fontánka vyložil svůj plán postupu.

„Máte snad lepší nápad?“

„Cokoliv je lepší, než rvát si za pochodu palec do prdele!“

„I úhoř, snažící se o totéž?“

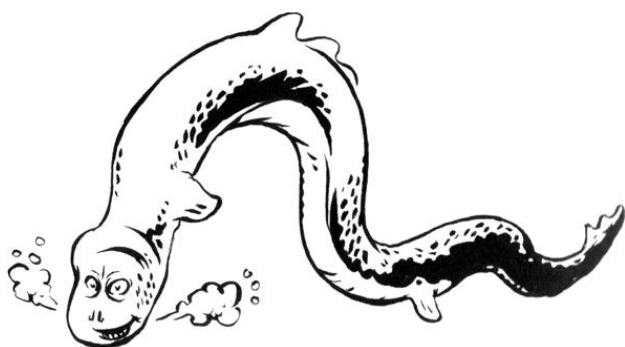
„No dobře, alespoň je to můj palec. Ale co Flft?“

„Vždyť je to ryba!“

„Hohó! Tak podívejme se na pana doktora, který neví, že delfín je savec zrovna tak, jako my dva, že má zrovna tak stejné elastické otvory!“

„Je to vaše ryba, ucpěte si ho sám,“ zamručel nenaloženě Fontánka.

V rejdišti vlezlých úhořů

A tak se vydali na dosud nejobtížnější část cesty. Procesí vedl Fontánka, palec ve vlastním konečníku, za ním se nešťastně plahočil Vyšplouch s jedním palcem ve svém a druhém ve Flftově řitním otvoru. Delfín se nejdřív bránil, ale jakmile se začal Fontánka pomalu pohybovat k ječící a

funící Proudnici, pochopil, jakožto zvíře inteligencí nejbližší k člověku, že jiné cesty není, a podvolil se.

Když dorazili k Proudnici, pohlédl Fontánka na Vyšploucha.

„Máme jenom jednu ruku.“

„No a?“

„No, jak je odtáhneme?“

„Dost pochybuji, že se budou bránit. Křeč sice svaly zatíná, ale je mu to platné jako ježíkovi balon, a Proudnice je zase uvolněná jako ranní sraní,“ zabručel nenalozene Vyšplouch.

„To je jasný jako voda, ale jak je uchopíme, když vy máte ruce už tak říkajíc plné?“

„To je váš problém.“

„Počkat, počkat. Jsme v tom oba doslova po krk. Tohle musíme vyřešit společně.“

„Heleďte, Fontánka, začínám mít pocit, že mi to děláte naschvál.“

„Já vám momentálně nedělám vůbec nic. Ale dost hádek, máme tady problém...“

„... a žádná blbá fontánka ho nevyřeší.“ Na tuto Vyšplouchovu poznámku se Flft pohotově zařehotal a vypustil fontánku... což byl opravdu špatný nápad. Nasál úhoře, polekaně vyskočil nad hladinu a přetáhl svého pána ploutví.

„No jistě!“ Zajásal Fontánka, „Jak jsem se mohl přesvědčit, váš domácí mazlíček má dosti silný stisk čelistí.“

„A?“

„Může se do jednoho z nich zakousnout.“

„Křeč!“ vyrazili ze sebe dvouhlasně. Smrtné křeči nic vysvětlovat nemuseli, stěžovat na pokousání si může asi tak, jako hrát vodní pólo.

Fontánka tedy uchopil zmítající se Proudnici, Vyšplouch pobídl Flfta a ten se, s jistotou nechutí dravce cítícího příliš starou mrtvolu, zakousl Křeči do stehna. Začali pomalu postupovat dál, až po několika stovkách orgasmů Proudnice, kdy už oba znali všechny její milostné výkřiky doslova nazpaměť, začalo zapadat slunce. Úhořů ale vůbec neubylo. Vyšplouch měl pocit, že spíš než vodní plání se brodí údolím vyhrzlých střev, které hledají tělo, do kterého by mohly vhřeznout.

Nakonec se zastavili na naprosto náhodném místě. Nohy je bolely od dlouhého pochodu bez podpory tempujících paží a řitní otvory vibrovaly křečí od neustálého tření o palce.

„Co teď?“ zeptal se vyčerpaně Vyšplouch.

„Teď se pokusíme odpočívat.“

„A co tukani?“

„Tak to je věc priorit drahý příteli,“ usmál se Fontánka, „záleží, co máte raději, jestli svou hlavu nebo tlusté střevo. A vzhledem k tomu, že jste se rozhodl pro samostatné ucpání, není potřeba držet zadní stráž. Kdybyste nebyl taková citlivka, jednou z funkcí zadní stráže mohlo být také odhánění tukanů.“ A s těmi slovy prudce, s palcem v zadku a bez fontánky, usnul.

Vyšplouch se chvíli zmateně rozhlížel, snažil se přijít na způsob, jak si nad hlavou vztyčit spací plovák. Vzdychající proudnice, strnulý Křeč, ani vedle něj na hladině plující Flft mu moc nepomůžou. A tak radši usnul, s palci zasunutými tam, kde celou předchozí cestu.

Probuzení bylo tvrdé, jako desítky tukaních zobáků, které jim byly přes noc otlučeny o obličje. Jediný, kdo nesténa, byl Křeč. Jak by taky mohl, že? Fontánkovo a Vyšplouchovo bolestivé skučení hrálo druhé housle k už značně vyčerpanému hekání Proudnice, která proorgasmila celou noc.

„Začínám pochybovat o naší soudnosti,“ pronesl Vyšplouch, když se jejich čerstvě otevřené pohledy setkaly.

„Pochybnost je bránou k rezignaci,“ pronesl se stoickým klidem Fontánka a rychle si přehodil palec ve své zadnici, „podle mých odhadů budeme večer již mimo tohle úhoří peklo...“

„Tak doufejme, že budou stejně přemrštěné jako předtím. Celej den s palcem v řiti pokazí náladu i lachtanovi na dovolené v Sliznylandu,“ zavrčel Vyšplouch a oba se vydali dál strnulým pochodem kupředu skrze nekonečně se vlnící slizké klubko úhořů.

Naši hrdinové si jí sice vůbec nevšimli, ale docela nedaleko cesty jejich pochodu se nacházela malá vesnice patřící civilizaci, jež byla pro zbytek mokřin zcela neznámá. Společenství čítající pouhých pár desítek jedinců samo sebe považovalo za vyvolený národ, který jako jediný našel místo, kam padla kapka božího semene zbylého poté, co při jednom obrovském výstřiku stvořil svět. Mrdkouši, jak sami sebe nazývali, věřili, že zbytek světa je mrtev a že oni jediní přežívají právě díky nekonečnému klubku úhořů všude kolem. Považovali je a sebe za poslední živoucí zbytek božské mrdky a domnívali se, že žijí v dokonalé symbióze, že tvoří společně uzavřený cyklus života. A do určité míry to tak bylo. Prakticky jedinou komoditou, která živila osadu Mrdkoušů, bylo úhoří maso, za což se odměňovali úhořům tím, že jim poskytovali možnost naplnit jejich základní instinkt - tedy dostatek elastických otvorů, do nichž úhoři mohli lézt.

Legendu o Velkém výstřiku, Cyklu života a Živoucím vlezu ve skutečnosti vytvořili zcela uměle oni pradávni Mrdkouští osadníci, kteří se před sto lety rozhodli usadit poblíž pravidelné migrační trasy úhořů. Život zde byl velmi pohodlný. Při rybolovu jste potřebovali jen vytáhnout úhoře z vlastní zadnice, a k sexuálnímu uspokojení stačilo jej tam nechat. Už oni prapůvodní osadníci si však uvědomovali i rizika spojená se založením rodové linie v této oblasti. Tak především, najít neucpanou ženu z kmene Mrdkoušů bylo zatraceně těžké, nemluvě pak o oplodnění dělohy léty a stovkami úhořů roztažené tak, že se před ní cítil trapně i Mariánský příkop. Ani na produktivitu mužských

pohlavních orgánů se zde nedalo úplně spoléhat, neboť každodenní opakované ždímání prostaty je často nechávalo naprosto zplihlé. Sexuální apetit nejen, že rychle vyprchal, ale především neměl nikdy čas se vrátit. A tak se z rozmnožování stala institucionalizovaná záležitost, které se říkalo „odzátkování“ či „chytání planktonu“, a jehož popisu vás ušetříme, protože i na standarty tohoto příběhu by byl příliš perverzní. Řekněme snad jen, že by se zde přirovnání k motýlům opylujícím květiny hodilo ještě více, než obvykle. Až na to, že Mrdkouši by spíše použili přirovnání k úhořům a jeskyním.

Kromě skutečnosti, že díky rozkošnickému alibismu malé skupinky dávno mrtvých prapředků Mrdkoušů vznikla obrovská, hemžící se, anály vyhledávající překážka na cestě našich hrdinů, nemá tento pomalu ale jistě vymírající kmen s naším příběhem pranic společného. Takže na něj klidně zase zapomeňte.

V průběhu naší historicko-sociologické exkurze dorazil Vyšplouch s Fontánkou, Flftem, Proudnicí a mlčenlivou Křečí až na okraj úhoří zóny. Konečně si oddechli. Fontánka s Vyšplouchem uvolnili konečníky, Proudnice milostnou křeč a Flft Křeč smrtelnou, totiž jeho stehno.

„Dala bych si cigáro,“ pronesla unaveně Proudnice.

„Cigáro?“ podíval se na ni zmateně Fontánka, plácání náhodných vizí budoucnosti byla obvykle jeho doména. Odpovědi se mu ale nedostalo, protože Proudnice mezitím usnula.

Velký bílý žralok Grrrf věděl, že je blízko. Jenže to nic neznamenal. Byl blízko už několikrát a vždy padnul do léčky.

Poprvé na stopu zákeřného delfína narazil blízko města lidí, kde se ten zřejmě celou tu dobu zbaběle schovával. Když už Grrrfa jeho elektro senzory informovaly, že je jen pár set metrů od delfína, do cesty se mu postavila hromada modrých nabobtnalých humidů. Během cesty skrz jich omylem pár sežral, důsledkem čehož pak mohl jen pozorovat delfínovu skupinku, jak bezpečně prochází poblíž, zatímco on se bezmocně svíjel opodál a zvracel.

Podruhé na ně narazil na mělčině, kde přespávali. Od prvního setkání těch chlupáčů, co delfína doprovázeli, ještě přibýlo, takže se Grrrf těšil na opravdu vydatné hody. Jenže své nepřátele opět podcenil. Jen, co se vynořil z vody, uslyšel zapískání a do temene jeho lysé hlavy se zabořily desítky tukaních zobáků. Když se mu podařilo pod neustálým útokem masivních zobanů doplazít se zpátky do hlubší vody, okamžitě ztratil vědomí a tím i stopu. A i kdyby ji neztratil, jeho schopnost orientace v prostoru po nárazech tukaních zobáků utrpěla natolik, že měl problém najít vlastní ploutev, natož delfína.

Potřetí je našel zcela nekryté a bezmocné, ploužící se s vlastními končetinami ve svých vlastních končetinách, dokonce s jednou osobou bezmocně se svíjející. Jenže místo toho, aby si ověřil, proč se chovají tak divně, vrhnul se instinktivně dopředu. Když se pak snažil vyklepat ze své kloaky, nozder a žáber hromady svíjejících se úhořů, doplácál se až k vesnici, kde jeho směrem výsměšně vystrkovala zadek asi tak stovka žen. Když je chtěl za tuto urážku sežrat, vplul do podivného lepkavého mraku, který mu zaplácl poslední otvory v těle.

Nyní Grrrf plaval v hlubší, a především konečně bezúhoří vodě a čistil své poslední otvory. Litoval, že ještě nikdo nevymyslel zubní nit. A také nit řitní.

Vtom znovu ucítil stopu delfína. A protože byl archetypem instinktu a nikoliv rozumu, nadšeně vyrazil vpřed. Neurazil ale ani sto metrů, když se na jeho holé tělo přisály stovky ryb neznámého druhu, které se jaly ožužlávat každý

centimetr jeho kůže. A protože se žraloci orientují především díky své postranní čáře, jen si povzdechnul a klesnul bezmocně ke dnu.

Příkopem žužlavých ryb

„Stát!“ zařval na kraji Hlubin žužlavých ryb polo utopený, ale přesto velmi nebezpečně vypadající mohutný chlupáč s akvadynamickým prknem v ruce.

„Proč?“ divil se Fontánka.

„Co tady pohledáváte?!“ chlupáč

se zřejmě nechystal odpovědět na jeho otázku.

„No... Příkop žužlavých ryb.“

„Áhááá! Tak vám se zachtělo žužlavých ryb, co?“

„No, ani ne,“ upřesňoval Fontánka, „my vlastně hledáme Velkého Žužlodrce.“

„A to vám mám jako věřit?“

„No... ano.“

Chvilí bylo ticho.

„Takže vy se nechystáte chytat ryby?“ zkusil to znovu a jinak.

„Ne.“

„Určitě ne?“

„Určitě ne.“

Chlupáč zjevně nevěděl, co teď. Dostal od svého šéfa, bohatého podnikatele provozujícího žužlavé masáže, jasný rozkaz: „Nesmíš pustit nikoho, kdo by tu chtěl chytat ryby! Jestli neodejdou, přetáhni je akvaprkem!“ Jenže ho nepřipravil na možnost, že přijde někdo, kdo ryby chtít chytat vůbec, ale vůbec nebude.

„Takže teda můžeme jít?“ zkusil to Vyšplouch.

„No... tak... jo, no... ale nesmíte chytit ani jednu rybu!“

„A co, když chytnou ony nás?“ nenechal to Fontánka jen tak.

„Co? Jak by vás mohly jako chytnout ryby?“

Fontánka pochopil, že strážný zřejmě nebude zrovna bystrý, a to jej nakoplo k poněkud neetické aktivitě - svého partnera v debatě totálně zblbnout. Nehledě na to, že cestu už měl volnou a stačilo by prostě se uctivě rozloučit a pokračovat dál. Je to zvláštní instinkt některých lidí, začít plácát nesmysly i v těch nejnevhodnějších situacích.

„No, normálně, jsou to přece žužlavé ryby, ne?“ začal mást Fontánka.

„No a?“ divil se strážný.

„No žužlavé ryby jsou známý tím, že vás můžou ulovit.“

„Jak jako?“

„Stačí na chvilku ztratit pozornost. Chytnou vás ve chvíli, kdy to čekáte nejmíň.“

„Ale... dyť jsou malý.“

„To jo, ale maj velký huby!“

„No, já vím, ale já jsem přece větší a silnější!“

„No právě!“

„Co no právě?“

„No právě, čím jste menší, tím spíš máte větší šanci někoho chytit.“

„Co je tohle za blbost?“

„Tak si to zkuste. Hele, třeba zkuste chytit tady ten plankton, co kolem proplovává.“

Chlupáč poslechl a začal volnou rukou lapat kolem sebe.

„To nejde!“ došel záhy k závěru.

„No právě! Protože je malej. A teď se koukněte tady na ten proud. Vidíte tady ten tmavej flek? To je plankton!“

„No a?“

„A teď se mu zkuste vyhnout, aby vás nechytí.“

Chlupáč se pokusil udělat pár temp, ale před proudem, který obléval jeho tělo, samozřejmě neutekl a hnědý flek se mu připlácl přímo na nos.

„A má vás!“ oznámil mu vítězoslavně Fontánka. Vyšplouch jen zvedl oči v sloup a vyměnil si s Proudnicí pohled.

„No jo,“ pokusil se zamyslet strážný, „ale to mi nevadí, ne? Prostě si ho utřu.“

„Jistě. Plankton není nebezpečný, ale víte, proč?“

„Protože je malej?“ zkusil si chlupáč ještě zachránit struktury reality, kterým rozuměl.

„Ale vůbec ne,“ zasmál se Fontánka, aby dal najevo, že to je zcela naivní myšlenka, „není nebezpečný proto, že má oproti tělu malá ústa.“

Strážný si setřel flek z nosu a podíval se na ruku. „Ale já tam nevidím žádný ústa.“

„No právě! Tak malá ústa, že téměř nejsou vidět. Jak je malej, tak se vám dostane, kam bude chtít. Jediný štěstí je, že má malá ústa. Kdyby měl ústa velká, už byste neměl nos.“

„Takže říkáte, že ty žužlavky by mě mohly ulovit, jo?“

„Přesně tak! Mějte se na pozoru, příteli!“

„Ale... když vy jdete přes Příkop, tak jak se jim ubráníte?“

„To je jednoduché, musíme být neustále v pohybu.“

„Ale já tady na stráži musím STÁT!“

„Vaše obětavost je příkladná!“ povzdechl si Fontánka a vydal se vpřed. Zbytek skupiny jej následoval.

„Hej, počkejte!“ zakřičel za nimi strážný vyděšeně, „co mám dělat, když se nemůžu vzdálit z místa?“

„Tak se aspoň točte dokola,“ zakřičel zpět Fontánka, „jó, a prý proti žužlavým rybám pomáhá dělat vysokým hlasem 'Mi mi mi mi'. Ony si pak myslí, že jste plankton, a nepřiblíží se k vám.“

Asi po sto metrech se Vyšplouch otočil a zahlédl nebohého strážného, jak se stále točí dokola a z pohybu jeho úst se dalo vyčíst, že opravdu dělá „mi mi mi mi“, jak mu Fontánka poradil. V tu chvíli se ovšem na Vyšplouchovo tělo přisálo několik ryb, které začaly laskat jeho údy, takže na strážného zcela zapomněl. Ačkoliv už pro náš příběh strážný nebude dále podstatný, prozradíme vám, že byl brzy po tomto setkání, točící se a vyluzující směšné zvuky, uloven a sežrán opravdu velkým žralokem.

Když pak Grrrf trávil, stále se nemohl zbavit dojmu, že něco není v pořádku. Ne snad, že by byl až tak překvapen hlasitým „mi mi mi mi“. Ale nikdy předtím se mu nestalo, že by se jej jeho oběť pokusila kousnout.

Naši hrdinové netušili, že za několik miliónů let bude skupina věhlasných teologů přemítat o důvodu, proč lidé vynalezli bederní roušku. Kdyby to

věděli, jistě by někde nechali kresbu, která by vysvětlila, že bederní rouška opravdu nevznikla kvůli studu, tedy chemické reakci vyvolané šťávami z jistého druhu jablek, ale jako nástroj pro regulaci potěšení v Příkopu žužlavých ryb. Ostatně podobně vznikl také předchůdce pásu cudnosti - pás plnosti, který měl za úkol ubránit pružné otvory před vniknutím úhořů v těžkém období, kdy se hejno vlezlých úhořů přemnožilo a začínalo zasahovat až na předměstí hlavní metropole. Žužlavé ryby uměly spoustu služeb, které zcela ochotně a zadarmo poskytovaly, od odstraňování odumřelé kůže, přes lymfatickou masáž až po masáž erotickou. Byly tak jakýmsi protipólem vlezlých úhořů, protože zatímco úhoři brali, žužlavé ryby dávaly. Jejich problémem bylo, že ve svém dávání neuměly přestat. Proto pokud jste nechtěli, aby se z vaší návštěvy nestalo erotizované peklo, bylo třeba zakrýt některá citlivá místa. A tak populace vodních lidí vymyslela hned několik typů bederních roušek, které byly schopné regulovat potěšení. Byla tu bederní rouška klasická, bederní rouška dvoudílná, bederní rouška zúžená, nazývaná také tanga. Ve specializovaných obchodech se dala také sehnat bederní rouška plascivní a samozřejmě také těsná rouška s&m. Pro ženskou část populace pak existovalo nespočet roušek prsních a bradavkových. Ke smůle našich hrdinů ovšem nebyla ještě žužlavá turistika, čili žužlistika v jejich době tak kvalitně rozjetým byznysem, a tak bylo objevování správného designu činností nejen obtížnou, ale i bolestnou.

Když naše skupina, obklopená bílými chomáčky vzniklými mezidruhovou interakcí s neúnavnými rybami, konečně přeplavala polovinu příkopu a uviděla Žužlodrcovu svatyni, vypínající se na podvodním kopci pár metrů pod hladinou, všichni její členové zajásali. Dostat masáž, erotickou masáž, lymfodrenáž a blowjob je jistě velmi příjemné... poprvé.

Žužlodrc, vychrtlý muž pokrytý šedivými chlupy, seděl v meditativním rozevřeném sedu na svém kopci, s bederní rouškou volně plachtící v proudu, a spokojeně se topil.

„No super,“ poznamenal Vyšplouch, „to jsem zvědav, jestli je vůbec živý.“

„A taky co nám řekne,“ opáčila Proudnice, „bych se moc nedivila, kdyby z něho ty ryby už dávno vycucaly mozek.“

Ale Žužlodrc nebyl mrtvý. Zřejmě je slyšel, protože otevřel oči a podíval se jejich směrem. Pak jemně odpojil centrální rybu, stáhl si bederní roušku v rozkroku a vyrazil nahoru, směrem k nim.

„Zdravím Vás přátelé,“ pozdravil je mírným a vyrovnaným hlasem, když k nim doplaval.

Vyšplouch s Proudnicí na něj nevěřícně hleděli.

„To se jako ani nenadechnete?“ nevydržela to a zeptala se konečně Proudnice.

Žužlodrc se jenom pousmál způsobem, jakým to dokáží pouze moudří starci znalí veškerého chodu světa, včetně meditativního dýchání skrze žábry žužlajících ryb.

„Proudnice, prosím vás,“ začal hned Fontánka svým přemoudřelým tónem, „přece nebudeme obtěžovat hloupými otázkami-“

„Ale vůbec neobtěžujete,“ přerušil ho Žužlodrc, „nadechnout se opravdu nepotřebuji, a to díky mému stádu žužleček, které mě po letech společného života odměnily a nechají mě teď dýchat skrze jejich žábry výměnou za přísání se k mému tělu.“

„To vám tam jako foukají vzduch přes ... no přes vy víte co...“

Žužlodrc se pobaveně usmál.

„Tak jednoduché to není. Ale,“ změnil výraz, „kvůli tomu jste snad nepřišli, nemýlím-li se, že?“

Křeč se skoro pokusil o pohyb, kterým by naznačil, že přišli pro radu, kde najít lék na jeho nevyhlášenou křeč. Ale právě kvůli jeho nevyhlášené křeči si toho nikdo nevšiml.

„Potřebujeme poradit, kde najít to ... no ...“ proudnice šťouchla do přiblížené se usmívajícího Fontánky. Ten samozřejmě hned pocítil šťouchnutí z druhé strany, neboť Flft si nikdy nenechal ujít příležitost hromadné šikany, a to i když zrovna nešlo o vodní fontánky nebo okousávání jejich tvůrce.

„PRASOUŠ!“ vyrazil ze sebe Fontánka bolestivě.

Vyrovnaný úsměv Žužlodrce přešel do vyděšené grimasy „PROBOHA, KDE?!“ pouklil oči kolem, spolu s hejnem žužlavých ryb, které očividně přebíraly jeho strach stejně rychle, jako jeho uspokojení. Nikdo se samozřejmě nepodivil nad výrazem „PROBOHA“ a to ne proto, že by byli všichni jasnovidci, kteří v budoucnosti vidí několik tisíciletí pomýlených náboženských idejí, ale protože nikdo nečekal, že ten vyrovnaný mudrc přejde do bojového postoje rychleji, než všemi nenáviděný parazit do postoje tukacího.

Po minutě strnulé vypjatosti se konečně rozkoukal Vyšplouch: „Takže vy nevíte, kde je ... ehm ... Prasouš?“

Žužlodrc na něj upnul svůj vytřeštěný pohled. „Vy ho snad někde vidíte?“

„Ale, ale ...“ snažil se vykoktat Fontánka, „Proč o Prasouši hovoříte v mužském rodě? My přece hledáme TU Prasouš. Místo věčného sucha, kam voda nikdy neukápla, nenaplavila ani neprosákla.“

Žužlodrc i jeho hejno žužlavých ryb se pomalu uklidnilo a navázalo tam, kde skončilo svou žužlaíadu, čili ryby na všech výstupcích Žužlodrcova těla. On sám se vrátil k poklidné diskuzi: „Jestli vám správně rozumím,“ usmíval se Žužlodrc stejně vyrovnaně ožužlaným úsměvem jako předtím, „tak vy hledáte TO místo, kde hnízdí Prasoušové?“

„Ano, přesně tak-“ chopil se iniciativy Fontánka a Proudnic ho se samozřejmostí jí vlastní přerušila, zatímco se Křeč opětovně neúspěšně pokoušel o to samé: „Prej se tam dá sehnat lék pro tady mého milovaného Křečíka,“ přitáhla Křeče ještě hlouběji pod vodu za provaz, který mu museli přivázat za nohu, jelikož se sám nedokázal potopit do té správné konverzační hloubky, „on se chudák nemůže už roky hejbat, je z něj živý prkno, jenom se na něj koukněte!“

Křeč valil oči a pomalu modral, jak mu docházel vzduch v plicích, čímž pomohl všem uvědomit si, že by nebylo od věci vyplavat k hladině pro trochu toho čerstvého vzduchu v podobě dýchatelné pro nemudrce.

Jako první se samozřejmě vynořil Křeč a na jeho tělo se ihned slétlo hejno Tukanů a jali se tukati s vervou sobě vlastní. Pár sekund nato se objevila hlava Fontánky, Vyšploucha a nakonec i Proudnic. Jeden po druhém schytl salvu nadržенých tuknutí obrovskými zobany, jak se část hejna přenášela od hlavy k hlavě. Flft naopak prozíravě vynořil pouze dýchací otvor, popraskal fontánku a zase se potopil. Jakkoliv byl delfín Flft škodolibý, rozhodně nebyl hloupý, ba místy v inteligenci a pozorovacích schopnostech předčil i svého pána. Toto byla příkladná ukázka. Nikdo kromě Flfta si totiž neuvědomil, že zatímco je ožužlávaly ryby, nad hladinou se pomalu přiblížila noc a s ní po tukání lační ptáci.

„Kde je?“ ptal se Vyšplouch, koukající všemi směry, poté, co odehnal posledního tukana.

„Kdo?“ třel si Fontánka čerstvou sadu boulí.

„Žužla.“ odpověděla Proudnice.

Všichni sborově koukli pod hladinu, kde se v proudech vznášel mudrc a kynul jim, aby se opět ponořili.

„Co to dělá?“ koukal na něj Vyšplouch.

„Zřejmě naznačuje, že bychom se měli ponořit za ním.“

„A proč jako nevyplave nahoru?“

„Třeba už nedokáže dejchat normálně...“ nadhodila Proudnice.

„Někdo mi prosím vás vysvětlete,“ drbal se v mokrých chlupech Vyšplouch,

„jak je možný, že jsme tam tak dlouho vydrželi bez nádechu?“

Fontánka předvedl reakci, která by za normálních okolností všechny ostatní překvapila, ne-li přímo ohromila - mlčel. Proudnice pokrčila rameny a uvolnila jednu žužlavku ze svého řadra, druhá se samozřejmě ihned přísála, „třeba to fakt funguje,“ zvedla rybu do vzduchu, „třeba nám fakt tím žužláním dodávaj dech.“

Vtom všichni najednou ucítili silné žužlání na všech prstech na nohou. „Co to-?!“ vzdoroval chvilku Fontánka, načež byl nemilosrdně stažen hejnem těch nejsilnějších žužlavek pod vodu. Tam na ně už čekal Žužlodrc.

„Ničeho se nebojte, přátelé. Mé žužličky vás nenechají utopit. Jenom je musíte nechat přísát ... no ... všude.“

Neradi, ale nakonec se podvolili. Uvolnili své bederní roušky, roztáhli prsty a přestali odhánět ryby od svých nosů, uší, prstů, bradavek a falů. Během pár sekund byli ožužlávání ze všech stran i úhlů.

„Víte,“ uvelebil se mudrc do svého oblíbeného posedu otevřeného lotosového květu s velkou žužlavkou uprostřed, „pod hladinu jsem se neuchýlil pro nic za nic.“

Proudnice začala pociťovat zárodky tvorby mateřského mléka. Intenzita žužlání jejich bradavek si nezádala ani s tím nejnenažranějším novorozenětem. Zatímco pánská část výpravy začala již hodně intenzivně pociťovat nedostatek tělní tekutiny zcela jiné povahy.

„Je tomu již řada let, co jsem se jako mladý a energetický plavodruh rozhodl vydat vstříc vymýcení Tukanů, těch otravných a vlezlých narušitelů spánku každého poctivého obyvatele mokřin. Pátral jsem daleko, hluboko a kdyby to šlo, tak i vysoko. Po dlouhé a strastiplné pouti-“

„O tom nám něco mluvte,“ nemohl si Vyšplouch odpustit poznámku. Flft by byl býval něco provedl, ale jeho ocas, zobák i všechny ploutve zrovna podléhaly intenzivnímu žužlání a on sám intenzivní procítěné paralýze. Tady musíme opět připomenout, že Flft jakožto inteligentní tvor si poprvé uvědomil, jak trpký život žije Křeč, neboť právě teď se nacházel v ne nepodobné situaci, ačkoliv Flft měl aspoň nadějí, že mudrc své laskavé ploutvocucky odvolá.

„Po dlouhé a strastiplné pouti,“ pokračoval mudrc vyrovnaně dál, „jsem konečně našel místo jejich hnízdiště. Prasouši!“

Kdyby měli vzduch v plicích a ne jen v krevním oběhu, všichni do jednoho by vydechli úžasem. Teď jenom neopatrně vpustili do dutiny ústní vodu plnou posledních kapek oné nyní již značně nedostatečné tělní tekutiny, načež se jí snažili během následujícího rozhovoru dost neúspěšně zbavit.

„Vrhl jsem se vstříc hromadné přesile tvrdých zobáků a bojoval chrabře do posledního dechu. Shodil jsem nespočet hnízd a rozdupal stovky vajíček. Doted' cítím ostré zářezy jejich skořápek na chodidlech. V nastalé vřavě jsem si ovšem vůbec nevšiml mnohem většího nebezpečí, které se pokradmu připlížilo. Ta věc ... ten tvor ... neměl vůbec žádnou srst.“

Kdyby jim to bylo bývalo umožněno, zatajili by všichni dech, zatímco Flft, kdyby nebyl podobně znehybněn, by se jako tvor bez srsti, nahlas zařehal, ba

by na oslavu hlouposti svého pána utvořil fontánku. Jenže otvorem, jímž obvykle fontánky vytvářel, nyní jen naprázdno nafoukl jednu ze žužlavek přisátou na jeho těle.

„Sám nevím, jestli lezl, utíkal, nebo se plazil. Každopádně měl namířeno ke mně. A já, vida, že boj s Tukany prohrávám, jsem uprchl zpět do vlhkého bezpečí vodní hladiny. Neohlížel jsem se, plaval jsem pryč, co mi síly stačily. Ten ... tvor ... Prasouš mě ovšem pronásledoval dál. A pomalu ale jistě mě doháněl. Na své pouti jsem prošel skrze hejno vlezlých úhořů, což, předpokládá podle vašeho potrhaného nadřitního ochlupení, jste museli absolvovat i vy. Nemusím vám snad popisovat, čeho jsou ti úhoři schopni. A Prasouš se snaží o to samé, pouze s tím rozdílem, že oplývá velikostí mrože, silou kosatky a hbitostí chobotnice. Několikrát mě uchopil a pokoušel se mě přitáhnout, ale vždy se mi podařilo vyklouznout. A byly to právě mé milované žužlavky, co mě zachránilo. Nevěda kde jsem, ocitl jsem se nedaleko tohoto posvátného místa a uvědomil si to, až když se na mě přisálo hejno žužlíček a začal jsem tak klesat ke dnu. Ovšem to samé se stalo tomu tvorů proto že se chapadly jen hemžil, přisálo se na něj mnohem víc žužlíček, než na mě. Ke dnu jsme klesali společně, pouhých pár temp od sebe. Dlouho jsme pak leželi oba ve slastné křeči, já nebyl schopen pociťovat strach a ta věc nemohla projevit byť jediný náznak agrese.“

Všichni tři pohyblivý a jeden bezsrstý dobrodruh viseli očima na Žužlodrci a čekali, jak příběh skončí. Mudrc si toho samozřejmě všiml a užíval si dramatické pauzy víc, než výměny hlavní žužlavky, když se dosála ke konci svých dnů.

„A co ... co se stalo pak? Kde je Prasouš teď?“ nevydržela to už Proudnice.

„Prohlédl jsem. Ty dlouhé dny a týdny, kdy jsme leželi ve slastných křečích jeden vedle druhého, lovec a lovený, lovec na vždy zadržen od vyvrcholení lovu, já do konce svých dnů lapen přímo vedle své smrti, mi posloužily k rozjímání a meditaci. Zatímco on pouze tupě čekal, kdy dostane příležitost mě konečně lapit, já našel způsob, jak rozmlouvat se žužlavkami. A tak jsem jim nabídl dohodu – ony mi dají volnost a bezpečí a já jim na oplátku poskytnu sám sebe. Stalo se tedy, že jednoho silného přílivu se všechny žužlavky přisáté k Prasoušovu tělu zvedly a odplavaly i s ním zpět ke břehu Prasouše a já dostal volnost, kam až ta nejmenší žužlavka doplave. Ale zpátky domů jsem se vrátit nemohl a ani jsem nechtěl. Představa té ostudy mě pronásleduje do dnešního dne a pravděpodobně mě bude pronásledovat až do mé smrti. A tak jsem se přestal zajímat o věci hladinné a zaměřil se na záležitosti čistě hlubinného rázu.“

„Takže jste tu držen ... ehm ... silou?“ poukázal Fontánka na přerostlou žužlavku přisátou ve starcově rozkroku, "jste vlastně obětí smlouvy s žužlavými rybami?"

„Obávám se, že mi stále nerozumíte. Je to naprosto dobrovolné. Žužličky a já, my jsme jedno hejno. Jedna mysl. Jedno tělo. Ony jsou já a já jsem ony,“ usmíval se Žužlodrc, zatímco velmi neznatelně pomlaskával.

Flft byl ve skutečnosti až druhý, kdo si uvědomil onen strašlivý význam informace, která jim byla právě podána. Ovšem jelikož Křeč opět své zjištění naprosto neoblomně nedal najevo, byl to právě Flft, který projevil nejrychlejší spád myšlenkových proudů. Zděšením odfoukl žužlavku přisátou k jeho dýchacímu otvoru a dal se do snahy setřepat hromady lačných žužlodrcových rtů z povrchu svého těla.

„Uklidni se Flfte!“ napomenul Vyšplouch svého zmítajícího se mazlíčka a než to dořekl, vyplavala mu konečně na hladinu vědomí myšlenka, která Flfta

dostihla o pár momentů dříve. „TO MĚ PRÁVĚ OŽUŽLÁVÁ TISÍCILETÝ KAPITÁN PODTLAK?!“ začal nevěřičně ječet na Fontánku.

Ten nejdřív vytvořil velmi špatně hranou grimasu zděšení, ačkoliv jeho opravdové psychické pochody se zcela klidně dál ubíraly směrem „raději nechtěné, než žádné“, což bylo zároveň mottem jeho celého dosavadního života.

„Ano, vskutku vás všechny právě ochutnávám. Ale nemusíte se bát, je to přirozená vlastnost mých žužliček, kterou jsem přejal stejně, jako ony přejaly mé pochopení.“ V ten moment všechny žužlavky pustily všechny údy a jiné tělesné části všech členů výpravy. Flft, trochu děsem, že se to bude opakovat, a radostí že je konečně zase volný, vyplaval na hladinu a poskočil si. Úplně přitom ale zapomněl, že nahoře čeká nedávno odehnané hejno tukanů, které ho otukalo tak, že ožuzlávání starcem, jenž snad viděl první kapku vody v mokřinách, náhle nepůsobilo jako taková pohroma. Když pak v šoku padal zpátky, přilehl Fontánku, který se teprve apaticky probíral ze splněného, teď už ne tak moc lepkavého snu.

„To jste taky moh říct dřív,“ obořila se Proudnice na starce. Křeč souhlasně a našťavaně mlčel, Flft vypustil otlučenou bublinu, zatímco Vyšplouch měl nakročeno ke zdrhacímu stylu plavání zvanému bleskový mrcas, který údajně používají ozbrojené síly spojených mokřin při ústupu na souš. Což, jen abyste milí čtenáři rozuměli, znamená, že jde o zcela fiktivní činnost, jelikož nikoho normálního v mokřinách, i kdyby to byl pomýlený a třikrát utopený militarista, absolutně nezajímá nějaká souš.

„Kdo z vás by mě pak vyslechl? A kdo by vám ukázal cestu k Prasouši?“ s úsměvem se hájil Žužlodrc.

„Tu jste nám, technicky vzato, zatím neukázal,“ podotkl Fontánka a bez skrupulí se chopil Vyšplouchovy nohy, která se spolu se zbytkem jeho těla pokoušela odplavat neexistujícím stylem plavání někam pryč, čímž si ovšem obnovil teprve nedávno zahojenou odřeninu brady, jelikož Vyšplouch do své snahy zapojil všechny své síly a kopal tudíž vodu silou nadržného mrože brada nebrada. Příště ho kousne do stehna. Ne, kousne toho zpropadeného delfína!

„Ano, máte pravdu. Inu, stačí sledovat Tukany vracející se k jejich hnízdišti.“

„To si děláte zadní chlupy, ne?“ rozkřičel se na něj Vyšplouch, "Tukany?! Nejdřív úhoři, pak žužlavky, a teď tukani?! Co je tohle za radu?! A jestli na mě ještě jednou sáhneš...!“ Obořil se na Žužlodrce i Fontánku najednou.

Bolestivě otukání

Ono se to snadno řekne, sledujte Tukany. Je to asi podobná rada, jako kdyby vám někdo řekl: „Chcete najít nejbližší lidské sídliště? Tak sledujte vlky.“ Ten, kdo dává takovou radu, jaksí zapomíná na samotnou osobu hledajícího. Žádný vlk se totiž nebude trmácet celou cestu k lidskému sídlišti, když se pár metrů od něj plazí doposud nesežraný člověk, a to zcela dobrovolně. Stejně tak ani tukan nespěchá ke svému hnízdišti, když se

mu naskytne dostatek nechráněných hlav, na nichž se může vytukat.

„Poslouchej Fontánka,“ obrátil se na něj Vyšplouch pořád nasupený po nedávném incidentu, navíc vyčerpaný dlouhým a marným opakováním dosti nedomyšlené taktiky odehnat – potopit se – chvíli počkat – vynořit se – pronásledovat, kterou jinak dost neprozíraví ptáci, k Flftově pobavení, odhalili velmi záhy. „Neříkej, že mezi všema těma PTÁKOVINAMA, co se ti pořád honí hlavou, není jediná věc, která by nám tohle usnadnila.“

„Tak především, jediný místo plný ptákovin je nadhladinné a za druhé – kde jste byl vy, když já vymyslel postup pod hladinou za mohutné dýchací podpory žužlavých ryb, hm?“

„Na obranné linii sebeúcty!“ obořil se Vyšplouch a jal se znovu marně opakovat dosavadní taktiku, kterou už prokouklo dost tukanů nato, aby se nepohnuli ani o půlku tempa.

Naše skupinka totiž dorazila na okraj žužlodrcova teritoria a dosud žužlání lačné ryby je opustily rychleji, než by Flft ztrapnil Fontánku.

„A co nějaký jiný dejchadlo?“ ozvala se zčistajasna obvykle apatická proudnice, „něco dlouhého a dutého, vystrčíme to nad hladinu a když bude potřeba, nadechneme skrze to.“

Oba muži zcepeněli, až se Proudnice vylekala, že se nakazili stejnou křečí, jako Křeč, a teď je na prasouš bude muset odtáhnout sama.

A tak vznikl šnorchl. Ani jeden z nich nemohl tušit, že to, co právě proudnice vymyslela, způsobí obrovskou revoluci v mokřinském vojenství. To po celou dobu své existence spoléhalo na velikost plic bojovníků a schopnost tvorby silných vln. Ovšem vynález šnorchlu, který si, zcela bez skrupulí, desítky let po jeho prvním využití pro bezpečné sledování tukanů připsal na konto vynálezce Ledison, vyhlášený spíše než prozíravostí svou schopností pozorovat a opakovat, vnesl do mokřinských taktik element překvapení a zvrátil tak nejeden konflikt ve prospěch méně konzervativních vojevůdců. Ledison jednoho dne zahlédl Proudnici, která šnorchl posléze používala při každém dalším setkání s Flftem. O povahách těchto setkání ale až za moment, nyní se vraťme k aktuální dějové lince, ve které Fontánka nadhání mladou krakatici, na kterou mezi nabobtnalými korálovými trsy číhá Vyšplouch, to všechno za

účelem získání její podlouhlé skořápky. Ta totiž má přesně onen podlouhlý dutý tvar, který je potřeba.

Fontánka to nejdřív samozřejmě zkusil fontánkovou metodou, ovšem protože takové krakatici jsou věci nad hladinou stejně ukradené, jako tukanům věci pod hladinou, jeho metodika, jak už tak začalo být zvykem, hrubě selhala.

„A co nějaká návnada?“ zkusil to totálně vyfontánkovaný Fontánka, „něco, co je pro krakatici snadný úlovek, my to zároveň můžeme uchopit na dálku a krakatici tak přitáhnout a znehybnět.“

Vyšplouch už pomalu začal posunkovat na Flfta, aby mu Fontánku znehybněl a on měl snazší práci s jeho svázáním, když fontánka po krátké přestávce dokončil svou myšlenku: „Proudnice, jak dlouho že dokáže Křeč vydržet pod hladinou?“

Proudnice vypoučila oči a zamračila čelní chlupy: „Jedině přes mý utopení!“

Fontánka na moment pomyslel i na takové řešení, vzhledem k chladu, který jeho směrem Proudnice neustále vysílala, a kterým ho ujišťovala, že on se jejího ochlupení nedotkne ani pohledem. Nakonec však přece jen přistoupil, i s Vyšplouchem, k řešení jinému, pro pohyblivé členy výpravy bezpečnějšímu.

Počkali, až Proudnice upadne do spánku, který by v jejím případě mnohý lékař klasifikoval jako kóma, chopili se Křeče a prachšprostě ho ponořili do obecně známé lovné hloubky krakatic.

Fakt, že se nemocný málem utopil, zatímco jeho nefunkční svalovou tkáň pohmoždilo množství chapadel velkého bezobratlovce ve snaze vytrhnout kořist z ukotvení v rukou Fontánky a Vyšploucha, už nikoho nezajímalo. Nejen, že to Křeč nedokázal sdělit, dokonce to na něm ani nebylo vidět, a to jednoduše proto, že jakákoliv další pohmožděnina na jeho těle se velmi snadno ztratila mezi bezpočtem modřin po tukaních zobácích. Holt žádný náhlavní stan nedokázal pokrýt celé tělo plovoucí na hladině celou noc. A už vůbec ne tak blízko tukanímu hnízdišti.

Když se proudnice druhý den probudila, dokončoval už Vyšplouch začistišťování skořápky.

„Jak jste k tomu přišli?“ ptala se hned.

„Tady kolega ji nalákal a ufontánkoval k smrti,“ ušklíbl se Vyšplouch.

„Ale kolego, přece mi nepřipíšete všechny zásluhy,“ nedal se Fontánka, „mé fontánky zasadily až smrtící ránu, to tady váš delfín ji ukousal půlku chapadel, vyhnal ji z hnízda a vy ji pak chrabře spoutal,“ čaroval dál jeden sarkasmus za druhým, aniž by si uvědomil, že v očích Proudnice tak staví na odív všechny, kromě sebe samého.

„Kdybych to neviděla, neuvěřila bych,“ pronesla proudnice s nevěřícím výrazem a, jako ocenění za dobrou práci, v krátkém objetí propletla své a Vyšplouchovy chlupy. Ty se v určitých partiích ihned naježily, toho si už ale Proudnice nevšimla, protože mezitím už hladila Flftův chrabrý čumák. Fontánky se, podle předpokladu, nedotkla ani pohledem, i když ten ji zrakem doslova pročesával jeden chlup za druhým.

Šnorchl sice zaručil bezpečný průchod pod hejny tukanů, ovšem i této brilantní myšlenky scházela jedna zásadní věc – způsob, jak zjistit, jestli tam ti tukani doopravdy jsou.

A tak vznikl periskop.

Nenechte se mýlit, zrcadla v té době nebyla na dostatečně vysoké úrovni, ale ona skořápka komplikovaně ulovené krakaticy po velmi jednoduchém přiložení oka namísto úst splnila i tento účel.

A tak skupina lehce přidušených, o skořápku neustále se přetahujících prapotápečů opravdu dorazila až k tukanímu hnízdišti.

„Jsme tady!“ zajásal Fontánka a vypustil fontánku, již osprchoval překvapeného tukana, který se cvičně vydal k jeho hlavě.

„A co vás k tomu vede, kolego?“ zamumlal nespokojeně Vyšplouch, „já tady nic suchého nevidím.“

Byla to pravda. Z vody se sice vynořovala hmota, která nebyla vodou, ale která zároveň nebyla ani trochu suchá. Prostě zde bylo tolik bahna ze dna, že pohltilo vodu a vytvořilo zapáchající bažinu.

„Ale ano, koukněte se na ty dřeviny, co tady rostou! Ty ve vodě nenajdete,“ obhajoval svá slova Fontánka, zatímco zapadl po kolena do bláta. Všudypřítomný hmyz, který poletoval nad hladinou, se mu začal lepit mezi chlupy.

„No já nevím,“ odpověděla Proudnice, „v životě jsem neslyšela, že byste se na souši mohli utopit.“ A jala se tahat z bažiny Smrtnou křeč, který nevolal o pomoc jen proto, že toho nebyl schopen.

„Přesně,“ podpořil ji Vyšplouch, „a kde máte tukany, co? Jestli je tohle prasouš, tak kde jsou? Jak to, že nám už neprorazili lebky?“

„Protože,“ Fontánka ukázal k hemživému mračnu ve stínu kosodřevin, „jsou všichni támhle.“

Členové výpravy zahmouřením očí zaostřili a opravdu rozeznali hejno tukanů.

„A proč všichni lítají kolem toho balvanu?“

„To není balvan...“ Proudnice vyjekla a pod vodu pustila malý proudeček. Balvan otevřel oči.

„Homo Prasouchensis!“ vydechl Fontánka.

Homo prasouchensis

Ano, hádáte správně. Fontánka měl opět vizi budoucnosti. V polovině dvacátého století jistý velšský antropolog, na základě prací o něco staršího německého patologa, teoretizoval existenci druhů homo, žijících ve vodě či na jejím rozhraní. Z jeho teorie vyšel popis druhu Homo

Mokrouchensis a Homo Suchouchensis, který se pak stal oblíbeným vtípem ve vědeckých kruzích. Onen Velšan svým kolegům poněkud vytřel zrak, když opravdu našel v příbřežních vodách pozůstatky rodu Mokrouch. Naštěstí dříve, než je mohl prezentovat široké veřejnosti, existenci nálezu nedočkavě prozradil svému asistentovi, který dělal špióna opozičním Darwinovcům a na jejich rozkaz nálezu vyměnil hlavu.

Velšský vědec proto opět sklidil posměch a jeho nálezu se začalo přezdívat „mořské prase“. Tento neúspěch jej natolik zlomil, že krátce na to zemřel žalem. A následkem užívání éteru.

Ve svých éterových halucinacích teoretizoval ještě jeden druh, a to druh přechodný mezi Mokrouchem a Suchouchem, žijícím výhradně v pobřežních bažinách. Ve stavu opojení jej nazval „Homo Prasouchensis“. Bohužel, druhý den si svoji halucinaci nepamatoval. Je to škoda, protože v té

době bylo ještě možné najít v bažinatých oblastech spoustu velmi pěkných kostí Prasouchů, které by zcela změnily dějiny vědy. Dnes jsou již nenalezitelné, protože bažinaté oblasti se během miliónů let staly nejkvalitnějšími zásobárnami ropy a u těch se zásadně archeologické průzkumy nedělají, protože by nálezy svojí výjimečností mohly ohrozit těžbu.

Prasouch slastně spočíval až po krk ponořený v bahně a užíval si pravidelné tukání do své lebky.

„Jak to, že mu to nevadí?“ zeptal se Vyšplouch, když překonal prvotní vyděšení z existence neznámého tvora.

„Co nevadí,“ poznamenala Proudnic, „on si to snad dokonce užívá.“

„Je možné, že jsme tukánům celou dobu křivdili?“ řekl Fontánka, evidentně v mysli opět nahlízející někam do milióny let vzdálené encyklopedie, „oni se nám nesnaží ubližovat, oni nás chtějí zbavovat parazitů.“

„Cože?“

„No jo, podívejte. Tyhle dva druhy zřejmě žijí zcela v symbióze. Prasouchové mají dostatečně tvrdou lebku, aby snesli tukání tukání, a zbavují se tak parazitů, kteří jim lezou do chlupů.“

„Vždyť je ten tvor úplně holý,“ oponovala Proudnic, zatímco si drbala chlupaté břicho, plné hmyzu. Byla to jen její představivost, nebo na ni ten tvor mrknul?

„Obličej to má sice holý,“ odvětil Fontánka, „ale nahlavní chlupy to má. A do těch mu leze hmyz, podobně, jako nám všude jinde.“

Fontánkovu biologickou přednášku však zhatil náhlý vývoj událostí. Prasouch, ještě před chvílí klidný a odpočívající za zvuků bušení tukaních zobanů, náhle vykřikl, až tukani vystrašeně vzlétli, a začal se hrabat ven z bahna. Upřeně přitom zíral na naši skupinku.

„Promroha, jde to po nás!“ Zakřičel Fontánka a pokusil se utéct. Při tom pokusu se jenom propadl ještě víc do bažiny.

„Vždyť na nás koukal celou dobu,“ pokusil se Vyšplouch vzdorovat osudu optimismem, „proč by nás chtěl najednou napadnout?“

Proudnice zdvojnásobila své snahy o vytažení Křeče z bažiny.

„Co budeme dělat? Co budeme dělat?“ začal panikařit Fontánka, „máte někdo nápad? Cokoliv?“

Prasouch se rychlostí retrievera, oklepávajícího vodu po nechtěné koupeli, vyhrabal z bláta a se zuřivým výrazem se rozběhl k nim. V ruce třímal dlouhý klacek se zaostřeným kamenem na konci.

„Ono to má harpunu!“ zaječel Fontánka.

„Fontánko,“ zavrčel Vyšplouch, „jestli nejste schopen z těch svých vizí vyhrabat způsob, jak to, k čemu znáte jméno, zabít, tak laskavě mlčte!“

Prasouch neuvěřitelnou rychlostí polodoplaval-polodobrotil se až k nim, otočil se k Proudnici a napřáhl ruku s oštěpem, aby zabil.

V tu chvíli vyděšené oči proudnice zmizely pod vodou, jak ji srazil hrdinný Flft, který se místo ní vztyčil přímo před Prasouchem, chystajíc se na poslední zoufalý zápas o její život. Prasouch s výkřikem šílence vypustil oštěp, a ten si přesně našel svůj cíl, když pronikl skrz měkké rybí tělo.

A tak skončil svůj život velký bílý žralok Grrrf. Oštěp těsně minul Flfta a vletěl přímo do horního patra doširoka rozevřené žraločí tlamy, připravené konečně sežrat nenáviděného delfína.

Z Prasoucha rázem zmizela jeho zuřivost. Usmál se na skupinku dobrodruhů a pomohl jim vyhrabat se z bláta. Pak jim pokynul, aby jej následovali, uchopil mrtvého žraloka za ocas a jal se jej táhnout podél pobřeží.

Naši hrdinové se ve vesnici prasouchů nezdrželi dlouho. Žraločí maso uzené nad kouřem z uhlíky zapalovaných bažinných dřevin byly sice příjemným překvapením, ale hmyz byl nesnesitelný. Nabídku patriarchy vesnice, že jim půjčí svého olbřímího, ultrarychlého tukana, odmítli s děkovnými gesty. Přece jen, ani paraziti zamotaní v jejich chlupech je nemohli donutit, aby si oblíbili zábavu, které prasouchové přezdívali Dub-step. Navíc prasouchové měli chlupy víceméně pouze na tvrdé hlavě, kdežto naši hrdinové, byvše rodu Homo Mokrouchensis, by se museli nechat otukat všude. A tukaní zobáky bušící do měkkých částí těla, to nebyla zrovna lákavá představa.

Během této krátké návštěvy vzniklo mezi prasouchy spousta kulturních predsudků o mokrouších. Tak například ten, že ženy mají v jejich společnosti výrazně nižší postavení, a že mají primární za úkol starat se o děti, staré či nemocné, což usoudili z faktu, že se o Křeč starala výhradně ženská část výpravy. Netušili, že Proudnice prostě postupně zcela rezignovala na pomoc Fontánky a Vyšploucha, kteří se ukázali v otázkách asistence jako naprosto neschopní.

Za sekundární funkci ženy v mokrouší společnosti pak považovali krmení domácích zvířat, které byly zřejmě to jediné ještě podřadnější, než ženy. A rozhodně bez práv vystupovat na veřejnosti. Proudnice se totiž vůbec nezapojila při významné společenské události, jíž setkání s jiným druhem homo jistě bylo, a celou dobu krmila Flfta rybami, hladila ho a opakoval: „Flfte, tys mě chtěl zachránit. Ty ses za mě chtěl obětovat! Flftíku, ty jsi tak sladký!“ Dále usoudili, že u mokrouchů ženy nemají právo oslovovat muže, dokud k tomu nejsou vyzvány, a i pak musí odpovídat v krátkých výstižných větách. Nemohli totiž tušit, že věty, které svým mužským kolegům Proudnice odpovídala, byly obvykle: „Co já vím?“, „Nechte mě bejt!“ a „Trhni si nohou.“ Prasouši dokonce začali uvažovat o tom, že takové uspořádání společnosti může být výhodné, a nakonec udělali revoluci, která jej přinesla. Prasouchové byli víceméně slepou linií rodu homo, přesto někteří z nich přežili a jejich geny je možné najít i dnes, v některých členech rodu Sapiens. Obvykle se vyznačují velkými holými hlavami, velmi bledou pletí a tendencí zakládat konzervativní strany.

Co je ale nejdůležitější, našim hrdinům se po dlouhé ruko-nožní debatě, plné veselých i nebezpečných nedorozumění, podařilo vysvětlit svým novým přátelům, co vlastně hledají. Prasouši se Prasouši vyhýbali, dávali přednost Prasomočálu. Nicméně to, že se něčemu vyhýbáte, obvykle znamená, že víte, kde to je. A tak, po útrapách mezi modráky, vlezlými úhoři a žužlavými rybami, naši hrdinové konečně stanuli na vysněné Prasouši.

Prasouš

Vyšplouch s Fontánkou seděli na břehu prasouše a pozorovali Proudnic, která ve vodě dováděla s Flftem. Vzbuzovalo to v nich zvláštní pocit rozpolcenosti. V podstatě nevěděli, zda mají být nadrženi nebo zvracet. Smrtelná křeč křečel opodál, opřen o skálu, a náhodný pozorovatel by z jeho výrazu a postoje nabyl dojmu, že je pohledem do vody znechucen ještě víc, než oba pánové. Než by zjistil, že takhle Smrtelná křeč vypadá pořád.

Fontánka, jehož chlupy už téměř vyschly, což v něm způsobovalo zvláštní pocit nepřístojné nahoty, se otočil na Vyšploucha, zírajícího na suchý klacek, jenž třímal v ruce. Nejspíš proto, aby nemusel pozorovat vodní zooorgie.

„Kolego Vyšplouchu,“ zeptal se Fontánka, „nechcete mi přece jen říct, na co že vlastně potřebujete ten suchý předmět?“

Vyšplouch chvíli mlčel, ale pak se rozhodl, že ve chvíli, kdy sedí nahý na pláži s cizím samcem svého druhu a pozoruje luxusní samici svého druhu, jak souloží se samcem zcela jiného druhu, vlastně nemá co ztratit.

„Je to dar pro moji milovanou.“

„Chcete mi říct, že jste šel na konec světa, bojoval s vlezlými úhoři a utíkal nadržnému žužlavému starci jenom proto, abyste své milované přinesl suchej klacek?“

„No... ano.“

„Proč jste jí prostě nekoupil plyšového tukana?“

„Protože... no, ona si přímo řekla o suchý klacek.“

„Áha,“ zasmál se Fontánka, „a neměl jste pocit, můj milý Šplouchu, že se vás prostě snažila zbavit?“

Vyšplouch si povzdechl a dál zíral na klacek.

„Jak se ta dáma vlastně jmenuje?“ zeptal se Fontánka.

„Marina.“

„Marina? Myslíte... 'Domina Marina vojedu i věšák'?“

„Prosím?“

„No, tak se jí říká, ne? Domina...“

„Ne, to zcela jistě není ona. Tohle je slečna Marina a...“

„Bydlí za továrnou na jednorázové sněti?“

„No... ano...“

„Tak to je ona! Milý Vyšplouchu, že vy jste byl moc aktivní?“

„No, ani ne. Šel jsem na ni pomalu. Normálně jsem ji balil na řeči o mořských řasách, nosil jsem jí mořské řasy, zval na mořské řasy...“

„Ale to je přece chyba! Slečna Marina je extrémně dominantní. Ta ošuká všechno, ale jenom, když se to nehýbe.“

„Cože?“

„No jistě. To snad ví ve městě úplně každý! Když ji chcete, musíte si lehnout před dveře a nehýbat se. Jenom tak vám dá.“

„A... ale, jak potom může mít stabilní vztah?“

„To nemůže, leda byste se po zbytek života nehnul.“

„Já vám nevěřím. Toho bych si přece všimnul!“

„Řekl bych, že jste musel být zaslepen láskou. Nevšiml jste si, že má veškerý nábytek v jejím bytě kónický tvar? Nezajímal jste se, proč má na stolku v ložnici anestetika? A proč myslíte, že dělala sociální pracovníci mezi modráky?“

Vyšplouch měl teď už vážně pocit, že bude zvracet.

„Smiřte se s tím, můj milý Vyšplouchu, nikdy o vás nebude mít zájem. To byste musel být jako tadyhle...“ otočil se na Smrtnou křeč a zamyslel se, „co kdybychom ty dva seznámili?“

„Koho?“ nenaloženě zabručel Vyšplouch.

„No Marinu a Křečíka, přece! Ta pro něj udělá cokoli, za to, že se jí nebude hýbat. Oba budou šťastní!“

„Hm, to je výborné. Takže lásku svého života seznámím s věšákem, nejluxusnější samici dám dohromady se svým delfínem, a sám si budu moct vystačit leda tak s tímhle klackem.“

„No, možná jsou i jiné možnosti...“

„Jako třeba?“

„No, víte, Šplouchu, nenapadlo vás někdy, jak se lidé sblíží, když společně čelí nebezpečí?“

„Ach Mrože!“ Vyšplouch obrátil oči v sloup, „prosím vás, kdy se vám to stalo?“

„Já ani sám nevím, asi když jsme spolu čelili vlezlosti úhořů. Ostatně, vás nikdy nezajímalo, proč jsem hledal prasouš?“

„No, vykládal jste něco o své teorii...“

„Ale no tak, Vyšplouchu, snad jste mi to nevěřil?“

„Ani ne, ale... tak proč tedy?“

„Víte, jsem profesionální vtipálek. Když jsem vás slyšel, že hledáte něco suchého, chtěl jsem si z vás vystřelit. Netušil jsem, že opravdu existuje nějaká prasouš. Chtěl jsem vás opustit mezi vlezlými úhoři a pak se na váš účet smát. Ale když jsem viděl, jak krásně se staráte o svého delfína... a jak ho hladíte...“

„A když jste si palcema defloroval prdel...“

Fontánka se chvíli tvářil uraženě, ale pak mu došlo, že v tuhle chvíli už nemá cenu se přetvářet.

„Ano, to byl asi zlomový moment.“

Vyšplouch se díval na svůj klacek. Pak zabrousil očima ke kolegovi. Je pravda, že když chlupy na jeho těle uschly, výrazně zakryly jeho tělesné nedostatky. Vlastně teď vypadal neobyčejně roztomile, jako taková velká chlupatá koule. Kdyby v ní byla ženská, tak byste to ani nepoznali. Stačí trocha představitosti a nakonec by to nemuselo být tak špatné.

„No, musím uznat, že by to mohlo být lepší, než tenhle klacek.“

„Že?“ usmál se Fontánka, „když vás tak vidím tady na pláži, můj vlastní kl...“

„Kolego Fontánko, jestli s vámi mám spát, musíte pro mě něco udělat...“

„Cokoli si přejete.“

„Držte zobák!“

Proudnice překvapeně pozorovala klacek, který teď mokřý plul po hladině směrem od prasouše. Neviděla přesně, co se tam teď dělo, ale dokázala si to dost dobře domyslet. Minimálně podle Flftova roztomile zlomyslného

chechotu. Ten ji tak vzrušil, že se na delfína opět vrhla. A tak, zatímco Smrtelná křeč křečovitě doufal, že Fontánka dodrží své slovo a seznámí jej s Dominou Marinou Vojeďu i věšák, a zatímco Proudnicе neúnavně dorážela na sladce unaveného delfína, Vyšplouch spokojeně šeptal: „Musím uznat, kolego, že umíte opravdu krásnou fontánku.“

